Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

της 11ης Σεπτεμβρίου 2024*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα λόγω ενεργειών που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας – Δέσμευση κεφαλαίων – Κατάλογος των προσώπων, οντοτήτων και φορέων επί των οποίων εφαρμόζεται η δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων – Καταχώριση και διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογο – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Εσφαλμένη εκτίμηση – Έννοια της "υλικής ή οικονομικής στήριξης προς την Κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας" – Επιχειρηματική ελευθερία – Δικαίωμα της ιδιοκτησίας – Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση T-494/22,

NKO AO National Settlement Depository (NSD), με έδρα τη Μόσχα (Ρωσία), εκπροσωπούμενη από τις N. Tuominen και M. Krestiyanova, τον J.-P. Fierens και την C. Gieskes, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον M. Bishop, επικουρούμενο από τον B. Maingain, δικηγόρο,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J.-F. Brakeland, τον G. von Rintelen, τον L. Mantl και την M. Carpus Carcea,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους D. Spielmann, πρόεδρο, M. Brkan (εισηγήτρια), I. Gâlea, T. Tóth και S. L. Kalėda, δικαστές,

γραμματέας: I. Kurme, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, και ειδικότερα:

– το δικόγραφο της προσφυγής, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Αυγούστου 2022,

– τις διατάξεις της 31ης Μαρτίου 2023, NSD κατά Συμβουλίου (T-494/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:196), και της 31ης Μαρτίου 2023, NSD κατά Συμβουλίου (T-494/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:197), με τις οποίες απορρίφθηκε η αίτηση παρεμβάσεως του A. Lipatov και της Maritime Bank JSC,

– το υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε η προσφεύγουσα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 2023,

– το υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε η προσφεύγουσα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Νοεμβρίου 2023,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 23ης Ιανουαρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα NKO AO National Settlement Depository (NSD) ζητεί την ακύρωση, πρώτον, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2022/883 του Συμβουλίου, της 3ης Ιουνίου 2022, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2022, L 153, σ. 92), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2022/878 του Συμβουλίου, της 3ης Ιουνίου 2022, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 269/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2022, L 153, σ. 15) (στο εξής, από κοινού: αρχικές πράξεις), δεύτερον, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2023/572 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 2023, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2023, L 75 I, σ. 134), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2023/571 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 2023, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 269/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2023, L 75 I, σ. 1) (στο εξής, από κοινού: πράξεις περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023), και, τρίτον, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2023/1767 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 2023, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2023, L 226, σ. 104), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2023/1765 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 2023, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 269/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2023, L 226, σ. 3) (στο εξής: πράξεις περί διατηρήσεως του Σεπτεμβρίου 2023), κατά το μέρος που με το σύνολο των πράξεων αυτών (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις) καταχωρίζεται και διατηρείται το όνομά της στους καταλόγους που προσαρτώνται στις εν λόγω πράξεις.

I. Ιστορικό της διαφοράς

2 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία ρωσικού δικαίου η οποία είναι εγκεκριμένο αποθετήριο που παρέχει υπηρεσίες αρχειοθέτησης και διατήρησης τίτλων ως κεντρικό αποθετήριο καθώς και χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, μεταξύ άλλων ως μη τραπεζικός πιστωτικός οργανισμός που διαθέτει άδεια παροχής υπηρεσιών τραπεζικού διακανονισμού.

3 Η παρούσα υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που αποφάσισε η Ευρωπαϊκή Ένωση όσον αφορά ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας.

4 Στις 17 Μαρτίου 2014 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, την απόφαση 2014/145/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2014, L 78, σ. 16).

5 Την ίδια ημέρα το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, τον κανονισμό (ΕΕ) 269/2014, σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2014, L 78, σ. 6).

6 Στις 25 Φεβρουαρίου 2022, λόγω της σοβαρότητας της καταστάσεως στην Ουκρανία, το Συμβούλιο εξέδωσε, αφενός, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2022/329 για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145 (ΕΕ 2022, L 50, σ. 1), και, αφετέρου, τον κανονισμό (ΕΕ) 2022/330 για την τροποποίηση του κανονισμού 269/2014 (ΕΕ 2022, L 51, σ. 1), προκειμένου, μεταξύ άλλων, να τροποποιήσει τα κριτήρια κατ' εφαρμογήν των οποίων τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα μπορούσαν να επιβληθούν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή φορείς.

7 Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, της ούτω τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 (στο εξής: τροποποιηθείσα απόφαση 2014/145) προβλέπει τα εξής:

«1. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που τελούν υπό την κυριότητα, την κατοχή ή τον έλεγχο:

[…]

στ) φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων που παρέχουν υλική ή οικονομική στήριξη στην κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας ή έχουν οφέλη από αυτήν, η οποία είναι υπεύθυνη για την προσάρτηση της Κριμαίας και την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας […]

2. Απαγορεύεται η άμεση ή έμμεση διάθεση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή φορείς που απαριθμούνται στο παράρτημα ή προς όφελος αυτών.»

8 Η λεπτομερής διαδικασία της δεσμεύσεως κεφαλαίων ορίζεται στις επόμενες παραγράφους του άρθρου 2 της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145.

9 Ο κανονισμός 269/2014, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2022/330 (στο εξής: τροποποιηθείς κανονισμός 269/2014), επιβάλλει τη λήψη μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων και ορίζει τη λεπτομερή διαδικασία της δεσμεύσεως χρησιμοποιώντας διατύπωση κατ' ουσίαν

πανομοιότυπη με εκείνη της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145. Συγκεκριμένα, το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως ζ′, του κανονισμού αυτού επαναλαμβάνει κατά βάση το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως ζ′, της εν λόγω αποφάσεως.

10 Στις 3 Ιουνίου 2022, λαμβανομένου υπόψη ότι η Ρωσική Ομοσπονδία συνέχισε τον επιθετικό πόλεμό της κατά της Ουκρανίας, το Συμβούλιο εξέδωσε τις αρχικές πράξεις, με τις οποίες προσέθεσε το όνομα της προσφεύγουσας στους καταλόγους των προσώπων, οντοτήτων και φορέων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, οι οποίοι περιλαμβάνονται στο παράρτημα της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 και στο παράρτημα Ι του τροποποιηθέντος κανονισμού 269/2014 (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι).

11 Οι λόγοι για την καταχώριση του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους είναι οι εξής:

«[Η προσφεύγουσα] είναι ρωσικό μη τραπεζικό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα και το κεντρικό αποθετήριο αξιών της Ρωσίας. Είναι το μεγαλύτερο αποθετήριο αξιών στη Ρωσία με βάση την αγοραία αξία του μετοχικού κεφαλαίου και των χρεωστικών τίτλων που φυλάσσονται και το μόνο που έχει πρόσβαση στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα.

[Η προσφεύγουσα] είναι αναγνωρισμέν[η] από την κυβέρνηση και την Κεντρική Τράπεζα της Ρωσίας ως συστημικό ρωσικό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα. Διαδραματίζει ουσιαστικό ρόλο στη λειτουργία του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Ρωσίας και στη σύνδεσή του με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, διευκολύνοντας έτσι άμεσα και έμμεσα τη Ρωσική Κυβέρνηση όσον αφορά τις δραστηριότητες, τις πολιτικές και τους πόρους της.

[Η προσφεύγουσα] ανήκει σχεδόν εξ ολοκλήρου στο χρηματιστήριο της Μόσχας, του οποίου η αποστολή είναι να παρέχει πλήρη πρόσβαση στις ρωσικές χρηματοπιστωτικές αγορές. Το χρηματιστήριο της Μόσχας τελεί με τη σειρά του, σε μεγάλο βαθμό, υπό τον έλεγχο της ρωσικής κυβέρνησης, λόγω του ρόλου του και των μετόχων του. Συνεπώς, η [προσφεύγουσα] είναι οντότητα ή φορέας που στηρίζει υλικά ή οικονομικά την κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας, η οποία είναι υπεύθυνη για την προσάρτηση της Κριμαίας και την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας.»

12 Το Συμβούλιο δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 3ης Ιουνίου 2022 (ΕΕ 2022, C 219 I, σ. 1) ανακοίνωση υπόψη των προσώπων, οντοτήτων και των φορέων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στις αρχικές πράξεις. Στην ανακοίνωση επισημαινόταν, μεταξύ άλλων, ότι τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα μπορούσαν να υποβάλουν στο Συμβούλιο αίτηση επανεξέτασης της απόφασης με την οποία τα ονόματά τους είχαν εγγραφεί στους επίμαχους καταλόγους, επισυνάπτοντας σχετικά δικαιολογητικά έγγραφα.

13 Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 2022, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να της γνωρίσει τους λόγους και να της παράσχει αποδεικτικά στοιχεία που δικαιολογούσαν την εγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους.

14 Στις 10 Αυγούστου 2022 το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα ολόκληρο τον φάκελο WK 7236/2022/EXT 1 (στο εξής: πρώτος φάκελος αποδεικτικών στοιχείων), στον οποίο είχε στηρίξει την απόφασή του.

II. Μεταγενέστερα της ασκήσεως της προσφυγής πραγματικά περιστατικά

15 Στις 14 Σεπτεμβρίου 2022 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2022/1530, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145 (ΕΕ 2022, L 239, σ. 149), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2022/1529, για την εφαρμογή του κανονισμού 269/2014 (ΕΕ 2022, L 239, σ. 1). Από την απόφαση 2022/1530 προκύπτει ότι η απόφαση 2014/145 ισχύει έως τις 15 Μαρτίου 2023 και ότι επομένως τα ατομικά περιοριστικά μέτρα που ισχύουν για την προσφεύγουσα παρατείνονται, δεδομένου ότι η επωνυμία της εξακολουθεί να περιλαμβάνεται στους επίμαχους καταλόγους για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στη σκέψη 11 ανωτέρω.

16 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2022, το Συμβούλιο ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι σκόπευε να διατηρήσει τα περιοριστικά μέτρα που είχαν ληφθεί εις βάρος της, της κοινοποίησε τον φάκελο WK 17708/2022 INIT (στο εξής: δεύτερος φάκελος αποδεικτικών στοιχείων) και την κάλεσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της το αργότερο έως τις 12 Ιανουαρίου 2023.

17 Στις 13 Μαρτίου 2023 το Συμβούλιο εξέδωσε τις πράξεις περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023. Από την απόφαση 2023/572 προκύπτει ότι η απόφαση 2014/145 ισχύει έως τις 15 Σεπτεμβρίου 2023 και ότι επομένως τα ατομικά περιοριστικά μέτρα που ισχύουν για την προσφεύγουσα παρατείνονται, δεδομένου ότι η επωνυμία της εξακολουθεί να περιλαμβάνεται στους επίμαχους καταλόγους για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στη σκέψη 11 ανωτέρω.

18 Με έγγραφο της 14ης Μαρτίου 2023, το Συμβούλιο ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την απόφασή του να διατηρήσει την εγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους και την κάλεσε να του υποβάλει τις παρατηρήσεις της το αργότερο μέχρι την 1η Ιουνίου 2023.

19 Με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2023, το Συμβούλιο ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι σκόπευε να διατηρήσει τα περιοριστικά μέτρα που είχαν ληφθεί εις βάρος της, της κοινοποίησε τον φάκελο WK 7807/2023 REV2 (στο εξής: τρίτος φάκελος αποδεικτικών στοιχείων) και την κάλεσε να της υποβάλει τις παρατηρήσεις της το αργότερο έως τις 25 Ιουλίου 2023.

20 Στις 13 Σεπτεμβρίου 2023 το Συμβούλιο εξέδωσε τις μεταγενέστερες πράξεις περί διατηρήσεως του Σεπτεμβρίου 2023. Από την απόφαση 2023/1767 προκύπτει ότι η απόφαση 2014/145 ισχύει έως τις 15 Μαρτίου 2024 και ότι επομένως τα ατομικά περιοριστικά μέτρα που ισχύουν για την προσφεύγουσα παρατείνονται, δεδομένου ότι η επωνυμία της εξακολουθεί να περιλαμβάνεται στους επίμαχους καταλόγους για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στη σκέψη 11 ανωτέρω.

III. Αιτήματα των διαδίκων

21 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις,

– να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

22 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

IV. Σκεπτικό

23 Πριν εξετασθεί το βάσιμο των λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό της προσφυγής κατά το μέρος που αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 2023/1765.

A. Επί του παραδεκτού της προσφυγής κατά το μέρος που αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 2023/1765

24 Με τις παρατηρήσεις της επί του δευτέρου υπομνήματος προσαρμογής της προσφυγής, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το υπόμνημα αυτό είναι προδήλως απαράδεκτο κατά το μέρος που με αυτό ζητείται η ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 2023/1765, καθότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 86, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Κατά την Επιτροπή, ο εν λόγω εκτελεστικός κανονισμός δεν αντικαθιστά ούτε τροποποιεί τις προσβαλλόμενες πράξεις όσον αφορά την προσφεύγουσα.

25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το δεύτερο υπόμνημα περί προσαρμογής των αιτημάτων είναι παραδεκτό, καθόσον έχει ως αντικείμενο, κατά το μέρος που την αφορά, την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 2023/1765.

26 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 86, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι, οσάκις μια πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση αντικαθίσταται ή τροποποιείται από άλλη πράξη έχουσα το ίδιο αντικείμενο, ο προσφεύγων μπορεί, πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας ή πριν από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί της διαφοράς χωρίς διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας, να προσαρμόσει την προσφυγή του προκειμένου να ληφθεί υπόψη το νέο αυτό στοιχείο.

27 Το παραδεκτό της προσφυγής κατά του εκτελεστικού κανονισμού 2023/1765 πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα της υποχρεώσεως του Συμβουλίου να προβαίνει σε περιοδική επανεξέταση του καταλόγου του παραρτήματος Ι του κανονισμού 269/2014, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού. Συναφώς, επισημαίνεται ότι οι εκτελεστικοί κανονισμοί που εκδόθηκαν κατόπιν επανεξετάσεως, συμπεριλαμβανομένου του εκτελεστικού κανονισμού 2023/1765, αναφέρουν μόνον τις τροποποιήσεις και τις διαγραφές που επήλθαν στους επίμαχους καταλόγους κατόπιν επανεξετάσεως, οπότε, δυνάμει των εν λόγω εκτελεστικών κανονισμών, οι καταχωρίσεις που δεν τροποποιήθηκαν ή δεν καταργήθηκαν παρατείνονται (βλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 28ης Απριλίου 2021, Sharif κατά Συμβουλίου, T-540/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:220, σκέψη 48).

28 Κατά τη νομολογία, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν μνημονεύεται σε μεταγενέστερη πράξη με την οποία τροποποιείται ο κατάλογος στον οποίο ενεγράφη το όνομά του και ακόμη και αν η μεταγενέστερη αυτή πράξη δεν τροποποιεί τους λόγους για τους οποίους το όνομα του προσώπου αυτού καταχωρίστηκε αρχικώς, η πράξη αυτή πρέπει να νοείται ως εκδήλωση της βουλήσεως του Συμβουλίου να διατηρήσει το όνομα του οικείου προσώπου στον εν λόγω κατάλογο, με συνέπεια τη διατήρηση της δεσμεύσεως των κεφαλαίων του, δεδομένου ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να προβαίνει σε εξέταση του

καταλόγου αυτού σε τακτά χρονικά διαστήματα (πρβλ. απόφαση της 8ης Ιουλίου 2020, Neda Industrial Group κατά Συμβουλίου, T-490/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:318, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 269/2014, όταν υποβάλλονται παρατηρήσεις ή προσκομίζονται νέα ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία, το Συμβούλιο οφείλει να επανεξετάζει την απόφασή του περί εγγραφής ενός προσώπου στους επίμαχους καταλόγους. Εν προκειμένω, με το έγγραφο της 15ης Σεπτεμβρίου 2023, το Συμβούλιο επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι, κατόπιν της από 25 Ιουλίου 2023 αιτήσεώς της περί επανεξετάσεως της εγγραφής της στους επίμαχους καταλόγους, αποφάσισε να διατηρήσει σε ισχύ τα περιοριστικά μέτρα που είχαν ληφθεί εις βάρος της με την έκδοση της αποφάσεως 2023/1767 και του κανονισμού 269/2014, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό 2023/1765. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τόσο η απόφαση 2023/1767 όσο και ο εκτελεστικός κανονισμός 2023/1765 προκύπτουν από επανεξέταση της καταστάσεως της προσφεύγουσας.

30 Κατά τα λοιπά, μολονότι είναι αληθές ότι οι λόγοι εγγραφής της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους δεν τροποποιήθηκαν με τις πράξεις περί διατηρήσεως του Σεπτεμβρίου 2023, εντούτοις διαπιστώνεται ότι οι λόγοι αυτοί στηρίζονται σε πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία προσκόμισε το Συμβούλιο με τον τρίτο φάκελο αποδεικτικών στοιχείων.

31 Κατόπιν των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή καθόσον αποσκοπεί στην ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 2023/1765 κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα.

Β. Επί της ουσίας

32 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο δεύτερος από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ο τρίτος από δυσανάλογη προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων και ο τέταρτος από ανεπαρκή αποδεικτικά στοιχεία.

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων δεν είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις που απορρέουν από τη σχετική με το άρθρο 296 ΣΛΕΕ νομολογία. Κατ' αυτήν, το Συμβούλιο περιορίσθηκε στην αναδιατύπωση του κριτηρίου καταχωρίσεως βάσει του οποίου η επωνυμία της ενεγράφη στους επίμαχους καταλόγους. Επιπλέον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν περιέχουν ακριβή και συγκεκριμένα στοιχεία, και δεν αναφέρουν τη χρονική στιγμή ούτε τις περιστάσεις της βοήθειας προς τη Ρωσική Κυβέρνηση προκειμένου αυτή να μπορέσει να διεξαγάγει τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιήσει τους πόρους της και δεν μνημονεύουν συγκεκριμένη συναλλαγή. Προσέτι, κατά την προσφεύγουσα, η αιτιολογία ότι η ίδια τελεί εμμέσως υπό τον έλεγχο της Ρωσικής Κυβερνήσεως είναι εσφαλμένη.

34 Εξάλλου, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους τα ληφθέντα εις βάρος της περιοριστικά μέτρα συνεπάγονται δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των πελατών της.

35 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.

36 Υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό να παράσχει, αφενός, στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως βάσιμη ή αν ενδεχομένως ενέχει πλημμέλεια ικανή να αποτελέσει λόγο αμφισβήτησης του κύρους της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του ως προς τη νομιμότητα της πράξης αυτής (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 49).

37 Η αιτιολογία που απαιτείται κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Ειδικότερα, η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, ούτε να απαντά λεπτομερώς στις παρατηρήσεις που διατύπωσε ο ενδιαφερόμενος κατά τη διαβούλευση πριν από την έκδοση της πράξης, καθόσον ο επαρκής χαρακτήρας μιας αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται όχι μόνον βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Κατά συνέπεια, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου το οποίο είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη εις βάρος του (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψεις 53 και 54· πρβλ. επίσης απόφαση της 22ας Απριλίου 2021, Συμβούλιο κατά PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Αφετέρου, ο βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας μιας πράξεως πρέπει να είναι ανάλογος των υλικών δυνατοτήτων και των τεχνικών συνθηκών ή της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να εκδοθεί (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 104 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Προσέτι, η νομολογία έχει διευκρινίσει ότι η αιτιολογία πράξεως του Συμβουλίου περί επιβολής περιοριστικού μέτρου πρέπει να προσδιορίζει όχι μόνον τη νομική βάση του μέτρου, αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει, ότι πρέπει να επιβληθούν τέτοια μέτρα στον ενδιαφερόμενο (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 105 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Εν προκειμένω, τόσο οι αρχικές πράξεις όσο και οι πράξεις περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023 και του Σεπτεμβρίου 2023 διευκρινίζουν τη συνάφεια, στο πλαίσιο των αντίστοιχων αιτιολογικών τους σκέψεων, και τις νομικές βάσεις επί των οποίων εκδόθηκαν. Ειδικότερα, από τα προοίμια των προσβαλλομένων πράξεων προκύπτει ότι η σοβαρότητα της καταστάσεως στην Ουκρανία καθώς και η συνέχιση των ενεργειών που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της χώρας αυτής δικαιολογούν την εγγραφή των κατονομαζόμενων στους επίμαχους καταλόγους προσώπων, καθώς και τη διατήρησή τους στους εν λόγω καταλόγους.

41 Προσέτι, η περιγραφή των πραγματικών περιστατικών, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 11 ανωτέρω, συνιστά αρκούντως σαφή και ακριβή αιτιολογία ούτως ώστε η προσφεύγουσα να είναι σε θέση να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους η επωνυμία της καταχωρίσθηκε και εν

συνεχεία διατηρήθηκε στους επίμαχους καταλόγους. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από τις προσβαλλόμενες πράξεις προκύπτει ότι αυτές δεν περιορίζονται σε αναδιατύπωση του κριτηρίου καταχωρίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145. Ειδικότερα, στους λόγους καταχωρίσεως διευκρινίζεται ότι η προσφεύγουσα είναι το μεγαλύτερο αποθετήριο αξιών της Ρωσίας, ότι έχει πρόσβαση στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και ότι αναγνωρίζεται ως χρηματοπιστωτικό ίδρυμα συστημικής σημασίας που διαδραματίζει ουσιώδη ρόλο στη λειτουργία του ρωσικού χρηματοπιστωτικού συστήματος, με αποτέλεσμα να παρέχει άμεσα ή έμμεσα στη Ρωσική Κυβέρνηση τη δυνατότητα να ασκεί τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιεί τους πόρους της. Εξάλλου, στους λόγους καταχωρίσεως αναφέρεται επίσης ότι η προσφεύγουσα τελεί υπό τον έλεγχο της Ρωσικής Κυβερνήσεως.

42 Περαιτέρω, δεδομένου ότι η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, ούτε να απαντά λεπτομερώς στις εκτιμήσεις που διατύπωσε ο ενδιαφερόμενος κατά τη διαβούλευση που προηγήθηκε της εκδόσεως της πράξεως, δεν ευσταθεί το επιχείρημα ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν προσδιορίζουν ούτε τον χρόνο ούτε τις περιστάσεις της βοηθείας η οποία χορηγήθηκε στην κυβέρνηση και δεν μνημονεύουν κάποια συγκεκριμένη συναλλαγή.

43 Όσον αφορά το επιχείρημα περί εσφαλμένης διατυπώσεως των λόγων καταχωρίσεως καθόσον γίνεται αναφορά στην αναιρεσείουσα ως τελούσα εμμέσως υπό τον έλεγχο της Ρωσικής Κυβερνήσεως, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας πράξεως συνιστά ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως. Πράγματι, η αιτιολογία μιας πράξεως συνίσταται στην επίσημη έκφραση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η πράξη αυτή. Εάν η αιτιολογία ενέχει σφάλματα, αυτά επηρεάζουν την ουσιαστική νομιμότητα της αποφάσεως, όχι όμως την αιτιολογία της, η οποία μπορεί να είναι επαρκής μολονότι περιλαμβάνει εσφαλμένους λόγους (αποφάσεις της 5ης Νοεμβρίου 2014, Mayaleh κατά Συμβουλίου, T-307/12 και T-408/13, EU:T:2014:926, σκέψη 96, και της 22ας Ιουνίου 2022, Haswani κατά Συμβουλίου, T-479/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:383, σκέψη 57). Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

44 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Συμβούλιο δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα συνεπάγονταν δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των πελατών της και ότι όφειλε να προσδιορίσει όλους εκείνους, μεταξύ αυτών των πελατών, οι οποίοι εθίγησαν από τα εν λόγω μέτρα καθώς και να εξακριβώσει αν έκαστος εξ αυτών πληρούσε ατομικώς τις προϋποθέσεις των κριτηρίων καταχωρίσεως, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, η υποχρέωση αιτιολογήσεως δεν συνεπάγεται υποχρέωση παραθέσεως όλων των συνεπειών της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως σε άλλα πρόσωπα, ούτε υποχρεώνει το Συμβούλιο να προσδιορίσει όλα τα πρόσωπα που ενδέχεται να θιγούν έμμεσα από τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας.

45 Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του δευτέρου και του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και περί ανεπαρκών αποδείξεων

46 Επισημαίνεται ότι η επιχειρηματολογία προς στήριξη του τέταρτου λόγου ακυρώσεως περιορίζεται, κατ' ουσίαν, στον ισχυρισμό ότι οι λόγοι καταχωρίσεως δεν τεκμηριώνονται με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία. Δεδομένου ότι η εξέταση περί πεπλανημένης εκτιμήσεως

συνεπάγεται τη διαπίστωση περί του ότι τα πραγματικά στοιχεία που έλαβε υπόψη το Συμβούλιο είναι αρκούντως βάσιμα, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξετασθεί από κοινού με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

47 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως διαρθρώνεται σε τρία σκέλη, τα οποία αφορούν, το πρώτο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα αποτελεί σημαντικό θεσμικό όργανο για το ρωσικό χρηματοπιστωτικό σύστημα που επιτρέπει στη Ρωσική Κυβέρνηση να ασκεί τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιεί τους πόρους της, το δεύτερο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα τελεί υπό τον έλεγχο της εν λόγω κυβερνήσεως και, το τρίτο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον το Συμβούλιο δεν απέδειξε την ύπαρξη επαρκούς συνδέσμου μεταξύ της προσφεύγουσας και της Ρωσικής Κυβερνήσεως.

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

48 Κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά πλάνη εκτιμήσεως και όχι πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Πράγματι, μολονότι είναι ασφαλώς αληθές ότι το Συμβούλιο διαθέτει ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως για να κρίνει κατά περίπτωση αν πληρούνται τα νομικά κριτήρια επί των οποίων στηρίζονται τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα, γεγονός παραμένει ότι τα δικαστήρια της Ένωσης πρέπει να εξασφαλίζουν έναν έλεγχο, κατ' αρχήν πλήρη, της νομιμότητας όλων των πράξεων της Ένωσης (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2023, OT κατά Συμβουλίου, T-193/22, EU:T:2023:716, σκέψη 121 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου τον οποίο κατοχυρώνει το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) επιβάλλει, μεταξύ άλλων, να βεβαιώνεται ο δικαστής της Ένωσης ότι η απόφαση λήψεως ή διατηρήσεως περιοριστικών μέτρων, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα για το οικείο πρόσωπο ή οντότητα, στηρίζεται σε αρκούντως στέρεη πραγματική βάση. Τούτο προϋποθέτει έλεγχο των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η εν λόγω απόφαση, ούτως ώστε ο δικαιοδοτικός έλεγχος να μην περιορίζεται στην εκτίμηση της αφηρημένης πιθανότητας των προβαλλομένων λόγων, αλλά να αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών που θεωρείται αφ' εαυτού επαρκής για να στηρίξει την ίδια αυτή απόφαση περί καταχωρίσεως, είναι τεκμηριωμένοι (πρβλ. αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 119, και της 26ης Οκτωβρίου 2022, Ovsyannikov κατά Συμβουλίου, T-714/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:674, σκέψη 62).

50 Στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής, τα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία δεν πρέπει να εξετάζονται μεμονωμένα, αλλά στο πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται. Πράγματι, το Συμβούλιο ανταποκρίνεται στο βάρος αποδείξεως που φέρει εφόσον προβάλλει ενώπιον του δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης δέσμη αρκούντως συγκεκριμένων, σαφών και συγκλινουσών ενδείξεων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη επαρκούς συνδέσμου μεταξύ του υποκείμενου σε μέτρο δεσμεύσεως κεφαλαίων προσώπου ή οντότητας και του καθεστώτος ή, εν γένει, των καταστάσεων που πρέπει να αντιμετωπισθούν (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιουλίου 2017, Badica και Kardiam κατά Συμβουλίου, T-619/15, EU:T:2017:532, σκέψη 99 και εκεί μημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2022, Ovsyannikov κατά Συμβουλίου, T-714/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:674, σκέψεις 63 και 66).

51 Στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου ή οντότητας, και όχι στο εν λόγω πρόσωπο αυτό ή την οντότητα να προσκομίσει την αντίθετη απόδειξη περί του αβασίμου των λόγων αυτών. Προς τούτο, δεν απαιτείται το Συμβούλιο να προσκομίσει ενώπιον του δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης το σύνολο των πληροφοριών και των αποδεικτικών στοιχείων που συνδέονται εγγενώς με τους λόγους οι οποίοι προβάλλονται στην πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση. Πρέπει οι πληροφορίες και τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν να τεκμηριώνουν τους λόγους που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου ή οντότητας (αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 121 και 122, και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψεις 66 και 67· πρβλ. επίσης απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Prigozhin κατά Συμβουλίου, T-723/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:317, σκέψη 73 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Στην περίπτωση αυτή εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να εκτιμήσει την ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται σε σχέση με τις πληροφορίες ή τα στοιχεία αυτά και να εκτιμήσει την αποδεικτική ισχύ των τελευταίων σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της υποθέσεως και υπό το φως των ενδεχόμενων παρατηρήσεων που υπέβαλε μεταξύ άλλων, το οικείο πρόσωπο ή η οικεία οντότητα συναφώς (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 124).

53 Όσον αφορά, ειδικότερα, τον έλεγχο νομιμότητας που ασκείται επί των πράξεων διατηρήσεως του ονόματος του οικείου προσώπου στους επίμαχους καταλόγους, υπενθυμίζεται ότι τα περιοριστικά μέτρα έχουν προληπτικό και, εξ ορισμού, προσωρινό χαρακτήρα, η δε ισχύς τους εξαρτάται πάντοτε από το αν εξακολουθούν να υφίστανται οι πραγματικές και νομικές περιστάσεις βάσει των οποίων ελήφθησαν τα περιοριστικά μέτρα, καθώς και από την ανάγκη διατηρήσεώς τους σε ισχύ προς επίτευξη του επιδιωκόμενου με τα μέτρα αυτά σκοπού. Επομένως, εναπόκειται στο Συμβούλιο, κατά την περιοδική επανεξέταση των μέτρων αυτών, να προβεί σε επικαιροποιημένη εκτίμηση της καταστάσεως και σε απολογισμό των επιπτώσεων των μέτρων αυτών, προκειμένου να προσδιορισθεί αν τα μέτρα κατέστησαν δυνατή την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκονταν με την αρχική καταχώριση των ονομάτων των οικείων προσώπων και οντοτήτων στους επίμαχους καταλόγους ή αν εξακολουθεί να είναι δυνατή η συναγωγή του ίδιου συμπεράσματος σχετικά με τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες (πρβλ. απόφαση της 27ης Απριλίου 2022, Ilunga Luyoyo κατά Συμβουλίου, T-108/21, EU:T:2022:253, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2022, Ovsyannikov κατά Συμβουλίου, T-714/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:674, σκέψη 67).

54 Ως εκ τούτου, προκειμένου να αιτιολογηθεί η διατήρηση του ονόματος ορισμένου προσώπου στους επίμαχους καταλόγους, δεν απαγορεύεται να στηριχθεί το Συμβούλιο στα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που δικαιολόγησαν την αρχική καταχώριση, την εκ νέου καταχώριση ή την προηγούμενη διατήρηση του ονόματος του προσώπου αυτού στον εν λόγω κατάλογο, υπό την προϋπόθεση ότι, αφενός, δεν έχουν τροποποιηθεί οι λόγοι καταχωρίσεως και, αφετέρου, το πλαίσιο της υποθέσεως δεν έχει μεταβληθεί κατά τρόπο που τα αποδεικτικά στοιχεία αυτά να έχουν καταστεί παρωχημένα (πρβλ. απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, Kaddour κατά Συμβουλίου, T-510/18, EU:T:2020:436, σκέψη 99). Στο πλαίσιο αυτό, η εξέλιξη του πλαισίου της υποθέσεως περιλαμβάνει τη συνεκτίμηση, αφενός, της καταστάσεως της χώρας ως προς την οποία θεσπίστηκε το σύστημα περιοριστικών μέτρων, καθώς και της ιδιαίτερης καταστάσεως του οικείου προσώπου (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2022, Ovsyannikov κατά Συμβουλίου, T-714/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:674, σκέψη 78· πρβλ. επίσης απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, Kaddour κατά Συμβουλίου, T-510/18, EU:T:2020:436, σκέψη 101), και,

αφετέρου, του συνόλου των κρίσιμων περιστάσεων και, ιδίως, της επιτεύξεως των σκοπών που επιδιώκονται με τα περιοριστικά μέτρα (απόφαση της 27ης Απριλίου 2022, Ilunga Luyoyo κατά Συμβουλίου, T-108/21, EU:T:2022:253, σκέψη 56· πρβλ. επίσης, κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2020, Amisi Kumba κατά Συμβουλίου, T-163/18, EU:T:2020:57, σκέψεις 82 έως 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

55 Κατά δεύτερον, επισημαίνεται ότι η επωνυμία της προσφεύγουσας καταχωρίσθηκε στους επίμαχους καταλόγους βάσει του κριτηρίου του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145, το οποίο αφορά, μεταξύ άλλων, τα νομικά πρόσωπα, τις οντότητες ή τους οργανισμούς που παρέχουν υλική ή οικονομική στήριξη στην κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας (στο εξής: κριτήριο της υλικής ή οικονομικής στηρίξεως προς την κυβέρνηση).

56 Σκοπός των περιοριστικών μέτρων είναι η άσκηση της μέγιστης πιέσεως στις ρωσικές αρχές, προκειμένου να σταματήσουν οι δράσεις και οι πολιτικές τους που αποσταθεροποιούν την Ουκρανία, καθώς και η στρατιωτική επίθεση εναντίον της (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 163 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), ιδίως αυξάνοντας το κόστος των ενεργειών της Ρωσικής Ομοσπονδίας που υπονομεύουν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (πρβλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, Rosneft κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-715/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:544, σκέψη 157).

57 Θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι το κριτήριο της υλικής ή οικονομικής στηρίξεως προς την κυβέρνηση δεν απαιτεί από τα εν λόγω πρόσωπα ή οντότητες να παρέχουν στήριξη που συνδέεται άμεσα ή έμμεσα με την προσάρτηση της Κριμαίας ή την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας. Πράγματι, η υλική ή οικονομική στήριξη κατά την έννοια του κριτηρίου αυτού πρέπει να νοείται ως κάθε στήριξη δυνάμενη, λόγω της ποσοτικής ή της ποιοτικής σημασίας της, να παράσχει στην εν λόγω κυβέρνηση πόρους ή υλικές ή χρηματοοικονομικές διευκολύνσεις που να της επιτρέπουν να συνεχίσει τις δράσεις αποσταθεροποιήσεως της Ουκρανίας (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 7ης Απριλίου 2016, Central Bank of Iran κατά Συμβουλίου, C-266/15 P, EU:C:2016:208, σκέψη 44).

58 Υπό το πρίσμα των αρχών αυτών πρέπει να εξακριβωθεί αν το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως αποφασίζοντας να καταχωρίσει και, εν συνεχεία, να διατηρήσει την επωνυμία της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους βάσει του κριτηρίου της υλικής ή οικονομικής στηρίξεως προς την κυβέρνηση.

β) Επί των στοιχείων που περιλαμβάνονται στους φακέλους αποδεικτικών στοιχείων του Συμβουλίου

59 Εν προκειμένω, για να δικαιολογήσει την καταχώριση και τη διατήρηση της επωνυμίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, το Συμβούλιο προσκόμισε τρεις φακέλους αποδεικτικών στοιχείων.

60 Για να δικαιολογήσει την αρχική καταχώριση της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, το Συμβούλιο προσκόμισε τον πρώτο φάκελο αποδεικτικών στοιχείων, που περιείχε προσιτά στο κοινό πληροφοριακά στοιχεία, ήτοι συνδέσμους προς ιστοτόπους, στιγμιότυπα οθόνης και ενημερωτικά άρθρα. Σε αυτά περιλαμβάνονται τα ακόλουθα στοιχεία:

– στιγμιότυπο οθόνης από ιστοσελίδα παρουσιάσεως της προσφεύγουσας περιλαμβανόμενης στον ιστότοπό της, με ημερομηνία προσβάσεως την 29η Απριλίου 2022 (στοιχείο αριθ. 1)·

– στιγμιότυπο οθόνης από άλλη σελίδα παρουσιάσεως της προσφεύγουσας περιλαμβανόμενης στον ιστότοπό της, με ημερομηνία προσβάσεως την 12η Μαΐου 2022 (στοιχείο αριθ. 2)·

– απόσπασμα τεχνικού σημειώματος με τίτλο «Πρόγραμμα αξιολόγησης του χρηματοπιστωτικού τομέα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, χρηματοπιστωτική υποδομή», που δημοσιεύθηκε τον Ιούλιο του 2016 και διατίθεται στον δικτυακό τόπο «worldbank.org», με ημερομηνία προσβάσεως την 12η Μαΐου 2022 (έγγραφο αριθ. 7)·

– απόσπασμα εκθέσεως σχετικά με τις οικονομικές επιδόσεις της προσφεύγουσας κατά το δεύτερο τρίμηνο του 2021, η οποία δημοσιεύθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου 2021 στον διαδικτυακό τόπο της Ενώσεως κεντρικών αποθετηρίων ευασιατικών τίτλων, με ημερομηνία προσβάσεως την 12η Μαΐου 2022 (έγγραφο υπ' αριθ. 8)·

– δημοσιογραφικό άρθρο με τίτλο «Η Ρωσία πλήρωσε τοκομερίδια επί επτά εκδόσεων ομολόγων των OFZ – Υπουργείο Οικονομικών», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 31 Μαρτίου 2022 στον δικτυακό τόπο πληροφοριών «reuters.com» με ημερομηνία προσβάσεως τη 2α Μαΐου 2022 (έγγραφο αριθ. 11).

61 Για να δικαιολογήσει τη διατήρηση της καταχωρίσεως της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους δυνάμει των πράξεων περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023, το Συμβούλιο στηρίχθηκε επίσης στα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν με τον δεύτερο φάκελο αποδεικτικών στοιχείων που περιείχαν προσιτά στο κοινό πληροφοριακά στοιχεία, ήτοι συνδέσμους προς ιστότοπους, στιγμιότυπα οθόνης και ενημερωτικά άρθρα. Σε αυτά περιλαμβάνονται τα ακόλουθα στοιχεία:

– απόσπασμα της ετήσιας εκθέσεως του Χρηματιστηρίου της Μόσχας (στο εξής: MOEX) για το 2021, η οποία δημοσιεύθηκε στις 4 Μαρτίου 2022 και είναι διαθέσιμη στον διαδικτυακό τόπο της επιχειρήσεως αυτής, με ημερομηνία προσβάσεως την 22α Νοεμβρίου 2022 (έγγραφο αριθ. 2)·

– ανακοινωθέν τύπου σχετικά με την πιστοληπτική αξιολόγηση της προσφεύγουσας, το οποίο δημοσιεύθηκε στον ιστότοπό της στις 15 Νοεμβρίου 2022, με ημερομηνία προσβάσεως την 22α Νοεμβρίου 2022 (έγγραφο αριθ. 3)·

– δημοσιογραφικό άρθρο με τίτλο «Το Υπουργείο Οικονομικών μετέφερε 4,9 δισεκατομμύρια ρούβλια στην NSD για να πληρώσει το τοκομερίδιο των ευρωομολόγων Ρωσία 2042», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 5 Οκτωβρίου 2022 στον ενημερωτικό ιστότοπο «interfax.ru», με ημερομηνία προσβάσεως την 25η Νοεμβρίου 2022 (έγγραφο αριθ. 5)·

– δημοσιογραφικό άρθρο με τίτλο «Το Υπουργείο Οικονομικών πλήρωσε κουπόνια σε ρούβλια για δύο εκδόσεις ευρωομολόγων», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 2022 στον

ενημερωτικό ιστότοπο «ria.ru», με ημερομηνία προσβάσεως την 17η Νοεμβρίου 2022 (έγγραφο αριθ. 8)·

– δημοσιογραφικό άρθρο με τίτλο «Το Υπουργείο Οικονομικών πλήρωσε σε ρούβλια το κουπόνι των ευρωομολόγων που έληγαν το 2035», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 2022 στον ενημερωτικό ιστότοπο «ria.ru», με ημερομηνία προσβάσεως την 17η Νοεμβρίου 2022 (έγγραφο αριθ. 9)·

– στιγμιότυπο οθόνης από δημοσίευμα στην επίσημη σελίδα του Ρώσου Υπουργού Οικονομικών σχετικά με την επιτυχία της πληρωμής τοκομεριδίων σε ευρωομόλογα, με ημερομηνία προσβάσεως την 25η Νοεμβρίου 2022 (έγγραφο αριθ. 10).

62 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι λόγοι καταχωρίσεως και διατηρήσεως της επωνυμίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους δεν έχουν μεταβληθεί, δεν συντρέχει λόγος να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, των αρχικών πράξεων και, αφετέρου, των πράξεων περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023 και του Σεπτεμβρίου 2023, καθόσον η εξακρίβωση των πληροφοριών που περιέχονται στην αιτιολογική έκθεση καθώς και στα αποδεικτικά στοιχεία, που περιλαμβάνονται στον πρώτο και στον δεύτερο φάκελο, αφορά, κατ' ουσίαν, τα ίδια πραγματικά περιστατικά.

γ) Επί των αποδεικτικών στοιχείων που επισυνάπτονται στα υπομνήματα του Συμβουλίου

63 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε το Συμβούλιο συνημμένα στο υπόμνημα αντικρούσεως και στο υπόμνημα ανταπαντήσεως είναι απαράδεκτα.

64 Κατά πρώτον, όσον αφορά τα συνημμένα στο υπόμνημα ανταπαντήσεως αποδεικτικά στοιχεία, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι αυτά προσκομίσθηκαν εκπροθέσμως, κατά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

65 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία προσκομίζονται και τα αποδεικτικά μέσα προτείνονται στο πλαίσιο της πρώτης ανταλλαγής υπομνημάτων. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού προσθέτει ότι οι κύριοι διάδικοι μπορούν, προς στήριξη της επιχειρηματολογίας τους, να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα και με τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως, εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή.

66 Εξάλλου, το άρθρο 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 92, παράγραφος 7, του ίδιου Κανονισμού, το οποίο προβλέπει ρητώς ότι η ανταπόδειξη και η συμπλήρωση των αποδείξεων είναι δυνατή. Κατά συνέπεια, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, ο κανόνας περί προθεσμιών του άρθρου 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας δεν αφορά την ανταπόδειξη και την περαιτέρω επίκληση αποδεικτικών μέσων κατόπιν της ανταποδείξεως εκ μέρους του αντιδίκου (αποφάσεις της 18ης Σεπτεμβρίου 2017, Uganda Commercial Impex κατά Συμβουλίου, T-107/15 και T-347/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:628, σκέψη 72, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2023, ITD και Danske Fragtmænd κατά Επιτροπής, T-525/20, EU:T:2023:542, σκέψη 78).

67 Εν προκειμένω, από το υπόμνημα ανταπαντήσεως προκύπτει ότι τα παραρτήματα D.1 έως D.6 του εν λόγω υπομνήματος αποτελούν αποδείξεις σχετικά με τη σημασία των κεντρικών αποθετηρίων αξιών (στο εξής: DCT) και της προσφεύγουσας για την εύρυθμη λειτουργία του

χρηματοπιστωτικού συστήματος. Επισημαίνεται ότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία προσκομίσθηκαν από το Συμβούλιο προς απάντηση στα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως προς αμφισβήτηση της αξιοπιστίας των στοιχείων που προσκομίσθηκαν με το υπόμνημα αντικρούσεως.

68 Το παράρτημα D.7 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, σχετικά με τα συστήματα πληρωμών συστημικής σημασίας, προσκομίσθηκε από το Συμβούλιο προς απάντηση στο επιχείρημα του υπομνήματος απαντήσεως με το οποίο η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι ευνοούσε τη Ρωσική Κυβέρνηση υπό την ιδιότητά της ως διαχειρίστριας συστήματος πληρωμών συστημικής σημασίας.

69 Με τα παραρτήματα D.8 και D.9 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, τα οποία αφορούν την Κεντρική Τράπεζα της Ρωσίας, επιχειρείται να δοθεί απάντηση στα επιχειρήματα του υπομνήματος απαντήσεως κατά τα οποία το εν λόγω χρηματοπιστωτικό ίδρυμα είναι ανεξάρτητο από τις ρωσικές ομοσπονδιακές αρχές. Το παράρτημα D.10 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, το οποίο αφορά τη ρωσική τράπεζα Sberbank, προσκομίσθηκε προς απάντηση στην επιχειρηματολογία του υπομνήματος απαντήσεως περί ανεξαρτησίας του εν λόγω χρηματοπιστωτικού ιδρύματος έναντι της ρωσικής κυβερνήσεως. Με τα παραρτήματα D.11 και D.12 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, τα οποία αφορούν τη VEB.RF, επιχειρείται να δοθεί απάντηση στην επιχειρηματολογία του υπομνήματος απαντήσεως με την οποία υποστηρίζεται ότι το εν λόγω χρηματοπιστωτικό ίδρυμα διαχειρίζεται τα στοιχεία του ενεργητικού του κατά τρόπο ανεξάρτητο.

70 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα παραρτήματα του υπομνήματος ανταπαντήσεως, με σκοπό την αντίκρουση των επιχειρημάτων ή των αποδεικτικών στοιχείων που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως, συνιστούν ανταπόδειξη κατά την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 7, του Κανονισμού Διαδικασίας.

71 Ως εκ τούτου, τα παραρτήματα του υπομνήματος ανταπαντήσεως είναι παραδεκτά.

72 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να λάβει υπόψη τα συνημμένα στο υπόμνημα αντικρούσεως και στο υπόμνημα ανταπαντήσεως αποδεικτικά στοιχεία για τον λόγο ότι αυτά δεν περιλαμβάνονταν στον πρώτο φάκελο αποδεικτικών στοιχείων.

73 Κατά πάγια νομολογία, η νομιμότητα πράξεως της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως (αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-398/13 P, EU:C:2015:535, σκέψη 22, και της 8ης Μαρτίου 2023, Prigozhina κατά Συμβουλίου, T-212/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:104, σκέψη 80).

74 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι ο έλεγχος της ουσιαστικής νομιμότητας τον οποίο οφείλει να διενεργήσει το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να πραγματοποιείται, όσον αφορά τις ένδικες διαφορές σχετικά με περιοριστικά μέτρα, με γνώμονα όχι μόνον τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, αλλά και εκείνα που παρέχει το Συμβούλιο, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να αποδείξει το υποστατό των προβαλλομένων σε αυτές τις αιτιολογικές εκθέσεις πραγματικών περιστατικών (απόφαση της 22ας Απριλίου 2021, Συμβούλιο κατά PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, σκέψη 64).

75 Βεβαίως, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Prigozhin κατά Συμβουλίου (T-723/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:317), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο έπρεπε να διαθέτει στοιχεία για να αποδείξει το υποστατό των προβαλλομένων στις αιτιολογικές εκθέσεις πραγματικών περιστατικών κατά τον χρόνο εκδόσεως των επίδικων πράξεων (σκέψη 52 της αποφάσεως εκείνης). Εντούτοις, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε την πρόθεση να αποκλείσει κάθε δυνατότητα να λάβει υπόψη, κατά τον έλεγχο νομιμότητας των προσβαλλομένων πράξεων, πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν περιλαμβάνονταν στον φάκελο των αποδεικτικών στοιχείων και προσκομίσθηκαν προς επίρρωση του υποστατού των πραγματικών περιστατικών που προβλήθηκαν με τους λόγους καταχωρίσεως, υπό την προϋπόθεση, αφενός, ότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία επιβεβαιώνουν στοιχεία τα οποία είχε στη διάθεσή του το Συμβούλιο και, αφετέρου, ότι τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία αφορούν πραγματικά περιστατικά προγενέστερα της εκδόσεως των επίμαχων προσβαλλομένων πράξεων.

76 Εν προκειμένω, όσον αφορά τα παραρτήματα Β.1 έως Β.6 του υπομνήματος αντικρούσεως, ήτοι τα βιογραφικά στοιχεία που αφορούν ορισμένα μέλη του διοικητικού συμβουλίου του MOEX, επισημαίνεται ότι διάφορα στοιχεία αφορούν προσωπικότητες οι οποίες δεν ήταν εν ενεργεία μέλη του διοικητικού συμβουλίου κατά τον χρόνο εκδόσεως των αρχικών πράξεων. Κατά συνέπεια, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν με τα παραρτήματα Β.1 έως Β.6 του υπομνήματος αντικρούσεως δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για την εξακρίβωση του βασίμου των αρχικών πράξεων.

77 Όσον αφορά τα παραρτήματα του υπομνήματος ανταπαντήσεως, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 67 έως 69 ανωτέρω, το Συμβούλιο προσκόμισε τα παραρτήματα αυτά όχι για να τεκμηριώσει το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που προβλήθηκαν με τους λόγους καταχωρίσεως, αλλά για να απαντήσει στα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε. Δεδομένου ότι δεν πρόκειται για αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν προς τεκμηρίωση του υποστατού των πραγματικών περιστατικών που είχαν παρατεθεί στους λόγους καταχωρίσεως, οι αρχές περί των οποίων διαλαμβάνουν οι σκέψεις 73 έως 75 ανωτέρω δεν έχουν εφαρμογή. Επομένως, εν προκειμένω, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν κατά το στάδιο του υπομνήματος ανταπαντήσεως μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο προς έλεγχο του βασίμου των ισχυρισμών της προσφεύγουσας.

δ) Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο υποστηρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν θα επέτρεπε στην κυβέρνηση να κινητοποιήσει τους πόρους της

78 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο ισχυρισμός ότι η ίδια είναι το μόνο αποθετήριο αξιών στη Ρωσία που έχει πρόσβαση στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι εσφαλμένος, στο μέτρο που και άλλα αποθετήρια στη Ρωσία κατέχουν λογαριασμούς τίτλων στα διεθνή DCT.

79 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, ως DCT κατά την έννοια του ρωσικού δικαίου, αποτελεί μέρος της διεθνούς αλυσίδας συναλλαγών επί τίτλων και συμμετέχει στην εκμετάλλευση, τη διατήρηση, τον διακανονισμό και τις πληρωμές επί διαφόρων τίτλων. Υποστηρίζει ότι το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων της ως DCT προορίζεται για τους ιδιωτικούς φορείς της αγοράς και όχι για τη Ρωσική Κυβέρνηση. Όσον αφορά τα ομόλογα που εκδίδονται από το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών, υποστηρίζει ότι η ίδια είναι ένα μόνον από τα πολλά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που συμμετέχουν στις εκδόσεις ομολόγων. Προσέτι, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι, ως DCT, ενεργεί αποκλειστικώς διά λογαριασμόν και κατ' εντολήν πελατών και ότι δεν τοποθετεί τα δικά της στοιχεία ενεργητικού στους λογαριασμούς που διαθέτει στα αλλοδαπά DCT, τους οποίους

διατηρεί μόνον ως καταπιστευματοδόχος για λογαριασμό των πελατών της. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι, ως DCT, οι σχέσεις της με οντότητες συνδεόμενες με τη Ρωσική Κυβέρνηση είναι εμπορικές σχέσεις πλήρους ανταγωνισμού που δεν διακρίνονται από τις σχέσεις με τους λοιπούς πελάτες της του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα. Ως εκ τούτου, αρνείται ότι οι σχέσεις της με τις οντότητες που συνδέονται με τη Ρωσική Κυβέρνηση μπορούν να θεωρηθούν ως υλική ή οικονομική στήριξη στην εν λόγω κυβέρνηση. Εξάλλου, με τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της Επιτροπής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών μπορεί να εκδίδει ομόλογα χωρίς να προσφύγει στις υπηρεσίες της.

80 Επιπλέον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη σημασία του συστήματος πληρωμών που εκμεταλλεύεται και, εν πάση περιπτώσει, θεωρεί ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι το γεγονός ότι εκμεταλλεύεται ένα σύστημα πληρωμών εθνικής και συστημικής σημασίας συνεπάγεται την παροχή της δυνατότητας στη Ρωσική Κυβέρνηση να ασκεί τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιεί τους πόρους της. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, υπό την ιδιότητά της ως διαχειριστή ενός συστήματος πληρωμών, οι σχέσεις της με τις οντότητες που συνδέονται με τη Ρωσική Κυβέρνηση πραγματοποιούνται υπό συνθήκες πλήρους ανταγωνισμού, οπότε η παροχή υπηρεσιών υπό την ιδιότητα αυτή δεν ισοδυναμεί με υλική ή οικονομική στήριξη προς την εν λόγω κυβέρνηση. Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ο σκοπός της υπονομεύσεως της λειτουργίας της ρωσικής οικονομίας δεν επετεύχθη, στο μέτρο που υπάρχουν πολλά άλλα σημαντικά συστήματα πληρωμών ικανά να επιτελέσουν τις ίδιες λειτουργίες.

81 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.

82 Κατά πρώτον, πρέπει να εξακριβωθεί αν το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι η προσφεύγουσα ήταν χρηματοπιστωτικό ίδρυμα συστημικής σημασίας που διαδραματίζει ουσιώδη ρόλο στη λειτουργία του ρωσικού χρηματοπιστωτικού συστήματος.

83 Συναφώς, σύμφωνα με το έγγραφο αριθ. 1 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, η προσφεύγουσα θεωρείται «ουσιώδες συστατικό στοιχείο της ρωσικής χρηματοοικονομικής υποδομής». Από το έγγραφο 2 του ίδιου φακέλου προκύπτει ότι η Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας θεωρεί ότι η προσφεύγουσα συνιστά «υποδομή χρηματοπιστωτικής αγοράς με συστημική σημασία: κεντρικό αποθετήριο τίτλων συστημικής σημασίας, αποθετήριο διακανονισμού, εμπορικό δείκτη αναφοράς και μητρώο χρηματοοικονομικών συναλλαγών». Προσέτι, στο έγγραφο αριθ. 2 του πρώτου φακέλου αποδείξεων, διευκρινίζεται ότι το σύστημα πληρωμών που εκμεταλλεύεται η προσφεύγουσα έχει συστημική και εθνική σημασία. Από το εν λόγω αποδεικτικό στοιχείο συνάγεται επίσης η σύνδεση της προσφεύγουσας με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, δεδομένου ότι αυτή παρουσιάζεται ως διαθέτουσα λογαριασμούς τίτλων σε άλλα DCT και σε διεθνή DCT σε οκτώ χώρες, λογαριασμούς σε αλλοδαπές τράπεζες θεματοφυλακής, καθώς και λογαριασμούς ανταποκριτών σε μεγάλες αλλοδαπές και ρωσικές τράπεζες. Προσέτι, σύμφωνα με το έγγραφο υπ' αριθ. 2 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, το 2020 η αξία των στοιχείων του ενεργητικού, των οποίων τους τίτλους διατηρούσε η προσφεύγουσα, ανήλθε στο ποσό των 63,6 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (ήτοι περίπου 636 δισεκατομμυρίων ευρώ).

84 Επισημαίνεται ότι από το έγγραφο αριθ. 7 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων συνάγεται επίσης η σύνδεση της προσφεύγουσας με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, το δε έγγραφο αριθ. 8 του φακέλου αυτού επιβεβαιώνει τη σημασία των στοιχείων του ενεργητικού των οποίων οι τίτλοι φυλάσσονται από την προσφεύγουσα και των οποίων η αξία ανήλθε, κατά το δεύτερο τρίμηνο του 2020, στο ποσό των 69,5 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (695 δισεκατομμυρίων ευρώ).

85 Επομένως, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο διέθετε, ήδη από την έκδοση των αρχικών πράξεων, επαρκή πραγματική βάση για να θεωρήσει ότι η προσφεύγουσα ήταν σημαντικό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα για το ρωσικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, με διασυνδέσεις με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα.

86 Εξάλλου, το έγγραφο αριθ. 3 του δεύτερου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων επιβεβαιώνει, κατά το στάδιο της εκδόσεως των πράξεων περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023 και του Σεπτεμβρίου 2023, τη σημασία της προσφεύγουσας για το ρωσικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, δεδομένου ότι περιγράφεται ως έχουσα «κρίσιμη σημασία» ως DCT και ως έχουσα «εξαιρετικό ρόλο στη ρωσική αγορά χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών για τη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας των υποδομών της αγοράς».

87 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν δύνανται να κλονίσουν το συμπέρασμα αυτό.

88 Πρώτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη σημασία των DCT στο χρηματοπιστωτικό σύστημα και τους δεσμούς τους με τις κυβερνήσεις. Ωστόσο, από τις διευκρινίσεις που παρέσχε το Συμβούλιο με τα υπομνήματά του και η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι τα DCT θεωρούνται οντότητες συστημικής σημασίας που είναι ουσιώδεις, μεταξύ άλλων, για την αποτελεσματική εφαρμογή της νομισματικής πολιτικής, την αξιοπιστία ενός προγράμματος διαχείρισης του δημόσιου χρέους, τη διαχείριση των εγγυήσεων, καθώς και την ασφάλεια και την αποτελεσματικότητα των αγορών τίτλων. Οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας αντικρούονται όχι μόνον από τα έγγραφα εργασίας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (παράρτημα D.1 του υπομνήματος ανταπαντήσεως), αλλά και από τις πληροφορίες που προέρχονται από την Bundesbank (Ομοσπονδιακή Τράπεζα της Γερμανίας) (παράρτημα D.3 του υπομνήματος ανταπαντήσεως) ή την Banka Slovenije (Κεντρική Τράπεζα της Σλοβενίας) (παράρτημα D.4 του υπομνήματος ανταπαντήσεως). Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση την αξιοπιστία των εν λόγω πληροφοριών.

89 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία αμφισβητείται η σημασία του συστήματος πληρωμών το οποίο η ίδια εκμεταλλεύεται, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να τεκμηριώνει τον ισχυρισμό της ότι, κατ' ουσίαν, το σύστημά της πληρωμών αναγνωρίστηκε ως συστημικής σημασίας αποκλειστικώς και μόνον εκ του λόγου του ότι επεξεργαζόταν πράξεις πληρωμής πραγματοποιούμενες στο πλαίσιο του οργανωμένου εμπορίου. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο, το άρθρο 22, παράγραφος 1, του ομοσπονδιακού νόμου 161-FZ, της 27ης Ιουνίου 2011, σχετικά με το εθνικό σύστημα πληρωμών, που προσκόμισε η προσφεύγουσα, ορίζει τα κριτήρια για τον προσδιορισμό ενός συστήματος πληρωμών ως συστημικής σημασίας, αλλά δεν αναφέρει ότι η προσφεύγουσα χαρακτηρίζεται ως τέτοιο βάσει του κριτηρίου σχετικά με την επεξεργασία των πράξεων που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο του οργανωμένου εμπορίου. Προσέτι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το σύστημα της πληρωμών δεν θεωρήθηκε εθνικής σημασίας για τον λόγο και μόνον ότι οι υποδομές πληροφορικής που χρησιμοποιούσε ευρίσκοντο στη Ρωσία. Βεβαίως, κατά το άρθρο 22, παράγραφος 13, του εν λόγω νόμου, σε συνδυασμό με το σημείωμα της Κεντρικής Τράπεζας της Ρωσικής Ομοσπονδίας, της 25ης Ιουλίου 2014, σχετικά με τις απαιτήσεις στον τομέα της τεχνολογίας των πληροφοριών τις οποίες χρησιμοποιούν οι φορείς που εκμεταλλεύονται υπηρεσίες πληρωμών για την αναγνώριση ενός συστήματος πληρωμών ως εθνικού ενδιαφέροντος, το οποίο κατέθεσε η προσφεύγουσα στη δικογραφία, ένα από τα κριτήρια για την αναγνώριση ενός ιδρύματος ως εθνικής σημασίας έγκειται στην απαίτηση οι υποδομές πληροφορικής να ευρίσκονται στη Ρωσία. Ωστόσο, η διάταξη αυτή απαιτεί να πληρούται και ένα άλλο κριτήριο, ήτοι να αποδεικνύεται ότι η Ρωσική Ομοσπονδία, η Κεντρική Τράπεζα της

Ρωσικής Ομοσπονδίας ή οι πολίτες της Ρωσικής Ομοσπονδίας ελέγχουν άμεσα ή έμμεσα τον φορέα εκμεταλλεύσεως του συστήματος πληρωμών και τους φορείς παροχής υπηρεσιών υποδομής πληρωμών. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ούτε ο ρωσικός ομοσπονδιακός νόμος 161-FZ, της 27ης Ιουνίου 2011, σχετικά με το εθνικό σύστημα πληρωμών, ούτε το προαναφερθέν σημείωμα της Κεντρικής Τράπεζας της Ρωσικής Ομοσπονδίας μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη σημασία του συστήματος πληρωμών που εκμεταλλεύεται η προσφεύγουσα ή το γεγονός ότι πρόκειται για χρηματοπιστωτικό ίδρυμα συστημικής σημασίας στη Ρωσία. Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι από το παράρτημα C.6 του υπομνήματος απαντήσεως προκύπτει ότι το σύστημα πληρωμών της προσφεύγουσας χρησιμοποιείται, μεταξύ άλλων, από την Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας στο πλαίσιο της αναχρηματοδοτήσεως των πιστωτικών ιδρυμάτων ή των πράξεων «open market» που καθιστούν δυνατή την παροχή ή τη διαχείριση της ρευστότητας στην αγορά. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα κακώς υποστηρίζει ότι το σύστημα πληρωμών που εκμεταλλεύεται στερείται σημασίας, δεδομένου ότι το σύστημα αυτό χρησιμοποιείται, μεταξύ άλλων, για την εφαρμογή της ρωσικής νομισματικής πολιτικής.

90 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο σκοπός της υπονομεύσεως της λειτουργίας της ρωσικής οικονομίας δεν επιτεύχθηκε λόγω, μεταξύ άλλων, του ότι υπάρχουν 54 άλλα συστήματα πληρωμών ικανά να επιτελέσουν τις ίδιες λειτουργίες με εκείνο το οποίο εκμεταλλεύεται, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει καμία απόδειξη για την ύπαρξη αυτών των άλλων συστημάτων πληρωμών, ούτε κάποιο στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι πρόκειται για συστήματα πληρωμών συστημικής σημασίας. Εξάλλου, η προβαλλόμενη περίσταση ότι τα περιοριστικά μέτρα δεν επέτυχαν τον σκοπό τους δεν είναι ικανή να κλονίσει τη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα εκμεταλλεύεται σύστημα πληρωμών συστημικής σημασίας. Πράγματι, η περίσταση αυτή δεν έχει σχέση με τη συστημική σημασία του εν λόγω συστήματος πληρωμών.

91 Τρίτον, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι έχει συνδέσεις με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, αλλά υποστηρίζει ότι και άλλα ρωσικά αποθετήρια αξιών έχουν επίσης πρόσβαση στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Ειδικότερα, επισημαίνει ότι δύο άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα κατέχουν λογαριασμούς τίτλων απευθείας στην Euroclear. Επομένως, υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως διαπιστώνοντας στους λόγους καταχωρίσεως ότι η προσφεύγουσα ήταν το μόνο ρωσικό αποθετήριο που είχε πρόσβαση στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Συναφώς, επισημαίνεται ότι η καταχώριση της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους δικαιολογείται από τον ρόλο της στη λειτουργία του ρωσικού χρηματοπιστωτικού συστήματος, ιδίως ως κεντρικού αποθετηρίου αξιών, και λόγω της συνδέσεώς της με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ήταν εσφαλμένη η διαπίστωση του Συμβουλίου ότι η προσφεύγουσα ήταν το μόνο αποθετήριο στη Ρωσία που συνδεόταν με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, το σφάλμα αυτό δεν μπορεί, αφ' εαυτού, να επηρεάσει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων πράξεων. Συγκεκριμένα, το ότι ενδέχεται να υπάρχουν και άλλα αποθετήρια αξιών που έχουν πρόσβαση στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα δεν αναιρεί τη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ήταν το μόνο κεντρικό αποθετήριο στη Ρωσία και ότι διαδραμάτιζε ουσιώδη ρόλο στη λειτουργία του ρωσικού χρηματοπιστωτικού συστήματος.

92 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως διαπιστώνοντας ότι η προσφεύγουσα ήταν χρηματοπιστωτικό ίδρυμα συστημικής σημασίας έχον ουσιώδη ρόλο στη λειτουργία του ρωσικού χρηματοπιστωτικού συστήματος.

93 Κατά δεύτερον, πρέπει να εξακριβωθεί αν, λαμβανομένου υπόψη του σημαντικού ρόλου της προσφεύγουσας στο ρωσικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, κακώς το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι παρείχε άμεσα ή έμμεσα στην Κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας τη δυνατότητα να ασκεί τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιεί τους πόρους της.

94 Πρώτον, από το έγγραφο αριθ. 2 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων προκύπτει ότι, το 2020, τα ομόλογα που είχε εκδώσει το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών αντιπροσώπευαν ποσοστό 22 % του συνόλου των στοιχείων ενεργητικού που διατηρούσε η προσφεύγουσα, όπερ αντιστοιχούσε σε ποσό περίπου 12,72 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (ήτοι περίπου 127,2 δισεκατομμυρίων ευρώ). Σύμφωνα με το έγγραφο αριθ. 8 του ίδιου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, κατά το δεύτερο τρίμηνο του 2021 η αξία του υπολοίπου των ομοσπονδιακών ομολόγων που διατηρούσε η προσφεύγουσα είχε αυξηθεί σε ποσό περίπου 15,2 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (περίπου 152 δισεκατομμυρίων ευρώ). Περαιτέρω, η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη για τη διαχείριση των ομοσπονδιακών ομολόγων, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από το έγγραφο αριθ. 11 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, λαμβάνει πληρωμές από το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών προκειμένου να διασφαλίσει την καταβολή των τόκων στους πιστωτές των ομοσπονδιακών ομολόγων.

95 Επομένως, όσον αφορά τις αρχικές πράξεις, μαζί με τον πρώτο φάκελο αποδεικτικών στοιχείων, το Συμβούλιο διέθετε επαρκή πραγματική βάση για να διαπιστώσει ότι η προσφεύγουσα, με τις υπηρεσίες που προσέφερε στη Ρωσική Κυβέρνηση ως DCT στο πλαίσιο της εκδόσεως, της διατηρήσεως και της διαχειρίσεως των ομοσπονδιακών ομολόγων, της παρείχε τη δυνατότητα να ασκεί τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιεί τους πόρους της.

96 Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται κατά το στάδιο της εκδόσεως των πράξεων περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023 και του Σεπτεμβρίου 2023. Συγκεκριμένα, από το έγγραφο αριθ. 2 του δευτέρου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων προκύπτει ότι στα τέλη του 2021 η αξία του υπολοίπου των ομοσπονδιακών ομολόγων που διατηρούσε η προσφεύγουσα ανερχόταν στο ποσό των 15,5 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (ήτοι περίπου 155 δισεκατομμυρίων ευρώ). Προσέτι, ο δεύτερος φάκελος αποδεικτικών στοιχείων περιέχει έγγραφα από τα οποία προκύπτουν ποσά πολλών δισεκατομμυρίων ρουβλίων που μεταβιβάσθηκαν στην προσφεύγουσα από το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών για την πληρωμή των τοκομεριδίων για ορισμένα ομόλογα, ιδίως για τα ευρωομόλογα Ρωσία-2042 (έγγραφο αριθ. 5), καθώς και για ευρωομόλογα τα οποία καθίστανται ληξιπρόθεσμα το 2023 και το 2043 (έγγραφο αριθ. 8), το 2035 (έγγραφο αριθ. 9), καθώς και το 2027 και το 2032 (έγγραφο αριθ. 10).

97 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω το ανωτέρω συμπέρασμα.

98 Κατ’ αρχάς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι δεν αποκτά τα ομόλογα που εκδίδει το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών δια ίδιον λογαριασμόν, αλλά ενεργεί αποκλειστικώς διά λογαριασμόν και κατ’ εντολήν των πελατών, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση ότι, με τις χρηματοοικονομικές υπηρεσίες που προσφέρει ως DCT στη Ρωσική Κυβέρνηση στο πλαίσιο των εκδόσεών της ομολόγων, συμβάλλει, όπως ορθώς υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, στην αξιοπιστία του προγράμματος διαχειρίσεως του δημοσίου χρέους. Ως εκ τούτου, με τον ρόλο της ως ενδιάμεσου χρηματοπιστωτικού οργανισμού στο πλαίσιο της διατηρήσεως και της διαχειρίσεως των ομοσπονδιακών ομολόγων, η προσφεύγουσα παρέχει στη Ρωσική Κυβέρνηση τη δυνατότητα να κινητοποιήσει οικονομικούς πόρους. Υπό την έννοια αυτή, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το έγγραφο αριθ. 2 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων και το έγγραφο αριθ. 2 του δεύτερου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων,

η προσφεύγουσα διατηρεί και διαχειρίζεται ένα ποσοτικά σημαντικό ποσό ομοσπονδιακών ομολόγων, των οποίων διασφαλίζει την ακεραιότητα και την καταβολή των τοκομεριδίων στους πιστωτές για λογαριασμό της Ρωσικής Κυβερνήσεως.

99 Εν συνεχεία, μολονότι είναι αληθές ότι, στο πλαίσιο των εκδόσεων ομολόγων του ρωσικού Υπουργείου Οικονομικών, η προσφεύγουσα συμμετέχει στις προαναφερθείσες εκδόσεις ομολόγων μαζί με άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και διεθνή δικηγορικά γραφεία, πρέπει εντούτοις να ληφθεί υπόψη ο κρίσιμος ρόλος των υπηρεσιών τις οποίες παρέχει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διαχειρίσεως του δημόσιου χρέους της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Συγκεκριμένα, η παρακολούθηση και η διατήρηση των ομοσπονδιακών ομολόγων καθώς και η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην καταβολή των τόκων στους πιστωτές συμβάλλουν, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 98 ανωτέρω, στην αξιοπιστία του προγράμματος διαχειρίσεως του δημόσιου χρέους, γεγονός που τη διαφοροποιεί από τα λοιπά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που εμπλέκονται στις εκδόσεις ομοσπονδιακών ομολόγων. Συναφώς, όσον αφορά το επιχείρημα ότι το ρωσικό Υπουργείο Οικονομικών θα μπορούσε να εκδώσει ομόλογα προσφεύγοντας στις υπηρεσίες άλλων αποθετηρίων ρωσικών τίτλων ή αποθετηρίων αλλοδαπών τίτλων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό δεν τεκμηριώνεται από κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα αυτό δεν ευσταθεί. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Ρωσική Κυβέρνηση μπορεί να καταφύγει σε άλλους φορείς, το γεγονός αυτό και μόνον δεν είναι ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τη σημασία που απέκτησε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της εκδόσεως και της διαχειρίσεως των ομοσπονδιακών ομολόγων, δεδομένου ότι αυτή διατηρούσε στα μητρώα της ομοσπονδιακά ομόλογα για ποσό πολλών τρισεκατομμυρίων ρουβλίων, ήτοι 15,5 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (ήτοι περίπου 155 δισεκατομμυρίων ευρώ) στα τέλη του 2021. Περαιτέρω, από το έγγραφο αριθ. 2 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων προκύπτει ότι, το 2020, η Ρωσική Κυβέρνηση είχε προσφύγει στις υπηρεσίες της προσφεύγουσας για την έκδοση ομοσπονδιακών ομολόγων ύψους 4,7 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (ήτοι περίπου 47 δισεκατομμυρίων ευρώ). Σύμφωνα με το έγγραφο αριθ. 2 του δεύτερου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, μεταξύ 2020 και 2021, το συνολικό ποσό των ομοσπονδιών ομολόγων που διατηρούσε η προσφεύγουσα αυξήθηκε κατά 13,3 %. Τα δε στοιχεία αυτά ήταν ικανά να ενισχύσουν τη σημασία των υπηρεσιών που παρείχε η προσφεύγουσα για τη Ρωσική Κυβέρνηση στο πλαίσιο του προγράμματός της για την έκδοση τίτλων δημοσίου χρέους. Εξάλλου, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, ως DCT, παρείχε επίσης υπηρεσίες σε ιδιωτικές επιχειρήσεις δεν αναιρεί το γεγονός ότι οι υπηρεσίες που παρείχε η εν λόγω κυβέρνηση στο πλαίσιο της διαχειρίσεως του δημοσίου χρέους τής παρείχαν τη δυνατότητα να κινητοποιήσει τους πόρους της.

100 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία κατά την οποία οι σχέσεις της προσφεύγουσας με τις συνδεόμενες με τη Ρωσική Κυβέρνηση οντότητες συνιστούν εμπορικές σχέσεις πλήρους ανταγωνισμού συγκρίσιμες με τις σχέσεις με τους ιδιώτες πελάτες, επισημαίνεται ότι το γεγονός αυτό και μόνο δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη σημασία των υπηρεσιών που παρείχε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της εκδόσεως, της διατηρήσεως και της διαχειρίσεως ομοσπονδιακών ομολόγων, δεδομένου ότι το γεγονός αυτό δεν έχει σχέση με τη σημασία των εν λόγω υπηρεσιών. Κατά τα λοιπά, σύμφωνα με το έγγραφο αριθ. 11 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, τον Μάρτιο του 2022 η προσφεύγουσα είχε ενημερώσει τους επενδυτές ότι, κατ' εντολήν της Κεντρικής Τράπεζας της Ρωσικής Ομοσπονδίας, οι αλλοδαποί κάτοχοι ομοσπονδιακών ομολόγων δεν μπορούσαν πλέον να εισπράξουν την πληρωμή των τοκομεριδίων επί των εν λόγω ομολόγων. Επομένως, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα όφειλε να συμμορφωθεί προς την εντολή της Κεντρικής Τράπεζας, κατά την έκδοση των αρχικών πράξεων, το Συμβούλιο μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η προσφεύγουσα δεν λειτουργούσε πλέον υπό τους συνήθεις εμπορικούς όρους. Πρέπει να τονισθεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το γεγονός αυτό, δεδομένου ότι, με τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της Επιτροπής, επιβεβαίωσε ότι στις

28 Φεβρουαρίου 2022 η Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας απηύθυνε στα αποθετήρια αξιών επιτακτική εντολή, ζητώντας τους να αναστείλουν προσωρινά τις πράξεις χρεώσεως των τίτλων Ρώσων εκδοτών στους λογαριασμούς τίτλων των κατόχων οι οποίοι προσδιορίζονται ως αλλοδαποί κάτοχοι ή ως αλλοδαποί δικαιούχοι. Επομένως, από την ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα συμμορφώθηκε προς την εντολή της Κεντρικής Τράπεζας της Ρωσικής Ομοσπονδίας της 28ης Φεβρουαρίου 2022, η προσφεύγουσα δεν μπορεί πλέον να υποστηρίζει ότι οι σχέσεις της με τις οντότητες που συνδέονται με τη Ρωσική Κυβέρνηση ήταν σχέσεις πλήρους ανταγωνισμού συγκρίσιμες με τις σχέσεις της με τους ιδιώτες πελάτες της.

101 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το έγγραφο αριθ. 8 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων, το Ρωσικό Ομοσπονδιακό Δημόσιο χρησιμοποίησε το σύστημα διαχειρίσεως εγγυήσεων της προσφεύγουσας για την τοποθέτηση ρευστών διαθεσίμων στο πλαίσιο συνταξιοδοτικών πράξεων για ποσό που ανερχόταν σε 40,8 τρισεκατομμύρια ρούβλια (περίπου 408 δισεκατομμύρια ευρώ) το 2021. Το γεγονός αυτό επιρρωννύεται από το έγγραφο αριθ. 2 του δεύτερου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων στο πλαίσιο της εκδόσεως των πράξεων περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023. Απαντώντας σε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι το Ρωσικό Ομοσπονδιακό Δημόσιο χρησιμοποιούσε το σύστημά του διαχειρίσεως εγγυήσεων. Με την απάντησή της, η προσφεύγουσα διατύπωσε την επιφύλαξη ότι τα έγγραφα που προσκόμισε το Συμβούλιο δεν ήταν αξιόπιστα. Πλην όμως, αρκεί να επισημανθεί ότι το έγγραφο αριθ. 2 του δεύτερου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων είναι μια έκθεση του MOEX, ήτοι της εταιρίας που κατέχει άνω του 99 % των εταιρικών μεριδίων της προσφεύγουσας, οπότε η τελευταία δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι οι πληροφορίες που περιέχει δεν είναι αξιόπιστες. Προσέτι, όσον αφορά την επισήμανση ότι το Ρωσικό Ομοσπονδιακό Δημόσιο χρησιμοποιεί το σύστημα διαχειρίσεως των εγγυήσεων της προσφεύγουσας υπό συνθήκες πλήρους ανταγωνισμού συγκρίσιμες με εκείνες που ισχύουν για τους ιδιώτες πελάτες, η προσφεύγουσα δεν μπορεί, για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στη σκέψη 100 ανωτέρω, να επικαλεσθεί το γεγονός αυτό για να αμφισβητήσει τη σημασία των υπηρεσιών που παρέχει στην Ρωσική Κυβέρνηση. Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του ύψους των ρευστών διαθεσίμων που τοποθέτησε το Ρωσικό Ομοσπονδιακό Δημόσιο κάνοντας χρήση του συστήματος διαχειρίσεως των εγγυήσεων της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο μπορούσε να κρίνει, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη εκτιμήσεως, ότι η τελευταία παρείχε τη δυνατότητα στη Ρωσική Κυβέρνηση να κινητοποιεί πόρους.

102 Τρίτον, από το έγγραφο αριθ. 8 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων και από το έγγραφο αριθ. 2 του δευτέρου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων προκύπτει επίσης ότι η Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας χρησιμοποίησε το σύστημα διαχειρίσεως των εγγυήσεων της προσφεύγουσας για συναλλαγές που ανήλθαν σε ποσό 2,3 τρισεκατομμυρίων ρουβλίων (ήτοι περίπου 23 δισεκατομμυρίων ευρώ) το 2021. Περαιτέρω, στο έγγραφο αριθ. 8 του πρώτου φακέλου αποδεικτικών στοιχείων οι συμφωνίες επαναπωλήσεως της Κεντρικής Τράπεζας της Ρωσικής Ομοσπονδίας που συνεπάγονται την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών από την προσφεύγουσα περιγράφονται ως πράξεις που αποσκοπούν στη στήριξη της εθνικής οικονομίας.

103 Κατά τα λοιπά, όπως προκύπτει από τη σκέψη 89 ανωτέρω, η Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας χρησιμοποιεί επίσης το σύστημα πληρωμών της προσφεύγουσας για την διενέργεια πράξεων νομισματικής πολιτικής.

104 Διαπιστώνεται όμως ότι, όπως επισήμανε η Επιτροπή απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η διαχείριση της ρευστότητας αποτελεί σημαντικό στοιχείο της νομισματικής πολιτικής, που επηρεάζει τις επιδόσεις της ρωσικής οικονομίας και, επομένως, έμμεσα τα έσοδα

της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Επομένως, οι υπηρεσίες που παρείχε η προσφεύγουσα στην Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας μπορούσαν βασίμως να θεωρηθούν ως παρέχουσες εμμέσως στη Ρωσική Κυβέρνηση τη δυνατότητα να κινητοποιεί πόρους.

105 Τέταρτον, όπως ορθώς υποστηρίζει το Συμβούλιο, δεδομένης της σημασίας της για το ρωσικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, που ενισχύει την αποτελεσματικότητα των χρηματοπιστωτικών αγορών, η προσφεύγουσα συμβάλλει στην προσέλκυση επενδύσεων στη Ρωσία, ευνοώντας κατ' αυτόν τον τρόπο την οικονομική ανάπτυξη και, κατά συνέπεια, συμβάλλει εμμέσως στην απόκτηση από τη Ρωσική Κυβέρνηση της δυνατότητας να κινητοποιεί τους πόρους της.

106 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, επισημαίνεται ότι το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως διαπιστώνοντας ότι η προσφεύγουσα παρείχε στη Ρωσική Κυβέρνηση τη δυνατότητα να ασκεί τις δραστηριότητες και τις πολιτικές της και να κινητοποιεί τους πόρους της. Λαμβανομένης υπόψη της σημασίας των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών που παρείχε η προσφεύγουσα, τόσο στη Ρωσική Κυβέρνηση όσο και στην Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, και της γενικότερης συμβολής της στην εύρυθμη λειτουργία του ρωσικού χρηματοπιστωτικού συστήματος, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η προσφεύγουσα παρείχε σημαντική, από ποσοτικής και ποιοτικής απόψεως, υλική ή οικονομική στήριξη προς την Κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας, η οποία της παρείχε τη δυνατότητα να κινητοποιήσει τους χρηματοοικονομικούς πόρους της για να συνεχίσει τις δράσεις της για την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας.

107 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

ε) Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι η προσφεύγουσα δεν τελεί υπό τον έλεγχο της Ρωσικής Κυβερνήσεως

108 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη διαπίστωση ότι ελέγχεται από τη Ρωσική Κυβέρνηση. Υποστηρίζει ότι το ΜΟΕΧ και η ίδια αποτελούν χωριστές νομικές οντότητες και ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι ελεγχόταν από το ΜΟΕΧ. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η εν λόγω κυβέρνηση δεν είναι σε θέση να ασκήσει έλεγχο, ούτε από νομικής ούτε από πραγματικής απόψεως, επί του ΜΟΕΧ.

109 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.

110 Επισημαίνεται ότι το κριτήριο της υλικής ή οικονομικής στηρίξεως προς την κυβέρνηση, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145, δεν απαιτεί να αποδεικνύεται ότι η εν λόγω κυβέρνηση ασκεί έλεγχο επί του προσώπου, της οντότητας ή του οργανισμού ο οποίος της παρέχει στήριξη.

111 Επομένως, εφόσον από την εξέταση του πρώτου σκέλους προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέθετε επαρκή πραγματική βάση και δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως διαπιστώνοντας ότι η προσφεύγουσα παρείχε υλική ή οικονομική στήριξη προς τη Κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας, η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ελέγχεται από την εν λόγω κυβέρνηση συνιστά πρόσθετο στοιχείο του γενικότερου πλαισίου το οποίο δεν μπορεί να έχει καθοριστικό χαρακτήρα για να δικαιολογήσει την καταχώρισή της στους επίμαχους καταλόγους.

112 Επομένως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία αμφισβητείται το βάσιμο της διαπιστώσεως αυτής πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή.

113 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

στ) Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, περί ελλείψεως επαρκούς συνδέσμου μεταξύ της προσφεύγουσας και της Ρωσικής Κυβερνήσεως

114 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι από τις προσβαλλόμενες πράξεις δεν προκύπτει με ποιον τρόπο τα περιοριστικά μέτρα στα οποία υπόκειται λαμβάνονται εις βάρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

115 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.

116 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα ενεγράφη στους επίμαχους καταλόγους βάσει του κριτηρίου της υλικής ή οικονομικής στηρίξεως προς την κυβέρνηση που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145. Πάντως, από την εξέταση του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέθετε δέσμη αρκούντως συγκεκριμένων, σαφών και συγκλινουσών ενδείξεων που να δικαιολογούν την καταχώριση της προσφεύγουσας στους εν λόγω καταλόγους βάσει του κριτηρίου αυτού. Επομένως, το Συμβούλιο απέδειξε την ύπαρξη επαρκούς συνδέσμου μεταξύ της προσφεύγουσας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, δεδομένου ότι δεν ήταν αναγκαίο να αποδειχθεί η ύπαρξη πρόσθετου συνδέσμου βαίνοντος πέραν της υλικής ή οικονομικής στηρίξεως που προβλέπει το κριτήριο καταχωρίσεως που εφαρμόσθηκε έναντι της προσφεύγουσας.

117 Συνεπώς, το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

118 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 46 και 47 ανωτέρω, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, περί δυσανάλογης προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων

119 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις προσβάλλουν την επιχειρηματική ελευθερία της και το δικαίωμά της ιδιοκτησίας που κατοχυρώνονται από τα άρθρα 16 και 17 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θεωρεί ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις την εμποδίζουν να ασκεί ελεύθερα οικονομική δραστηριότητα και να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις της έναντι των πελατών της, όπερ θίγει την επιχειρηματική ελευθερία της και το δικαίωμά της ιδιοκτησίας.

120 Επιπλέον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις αντιβαίνουν στο βασικό περιεχόμενο των δικαιωμάτων της που κατοχυρώνονται στα άρθρα 16 και 17 του Χάρτη. Θεωρεί επίσης ότι τα επίμαχα μέτρα δεν είναι ούτε κατάλληλα ούτε αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκει το Συμβούλιο. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα ήταν το λιγότερο επαχθές μέσο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ούτε ότι δεν θα μπορούσαν να έχουν ληφθεί λιγότερο επαχθή μέτρα.

121 Προσέτι, κατά την προσφεύγουσα, δεν υφίσταται επαρκής σύνδεσμος μεταξύ των επίμαχων περιοριστικών μέτρων και των επιδιωκόμενων σκοπών και δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι τέτοια μέτρα μπορούν να αφορούν τις μη ελεγχόμενες από το κράτος εταιρίες για τον λόγο και μόνον ότι ασκούν τις δραστηριότητές τους σε σημαντικό οικονομικό τομέα.

122 Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης ότι τα μέτρα που ελήφθησαν εις βάρος της θίγουν τα θεμελιώδη δικαιώματα των πελατών της, οι οποίοι δεν μπορούν να διαθέτουν τους τίτλους τους, τους οποίους κατέχει ως καταπιστευματοδόχος στους δεσμευμένους λογαριασμούς της σε αποθετήρια αξιών εγκατεστημένα εντός της Ένωσης.

123 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.

124 Υπενθυμίζεται ότι η επιχειρηματική ελευθερία και το δικαίωμα ιδιοκτησίας κατοχυρώνονται, αντιστοίχως, στα άρθρα 16 και 17 του Χάρτη.

125 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν συνιστούν απόλυτα προνόμια και η άσκησή τους μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς που δικαιολογούνται από τους σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους επιδιώκει η Ένωση, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί ανταποκρίνονται πράγματι στους σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν συνιστούν, σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, δυσανάλογη και ανεπίτρεπτη επέμβαση που θίγει την ίδια την ουσία των ούτως κατοχυρωμένων δικαιωμάτων (αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 148, και της 25ης Ιουνίου 2020, VTB Bank κατά Συμβουλίου, C-729/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:499, σκέψη 80).

126 Για να είναι σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης, η προσβολή των επίμαχων θεμελιωδών δικαιωμάτων πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο, να σέβεται το ουσιώδες περιεχόμενο των δικαιωμάτων αυτών, να εξυπηρετεί σκοπό γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζεται από την Ένωση και να μη στερείται αναλογικού χαρακτήρα (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 222 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

127 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των σκέψεων πρέπει να κριθεί αν οι προσβαλλόμενες πράξεις θίγουν δυσανάλογα την επιχειρηματική ελευθερία και το δικαίωμα ιδιοκτησίας.

128 Κατά πρώτον, πρέπει να εξετασθεί η επιχειρηματολογία με την οποία η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν εις βάρος της είχαν ως συνέπεια τη δέσμευση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων περίπου 1,479 δισεκατομμυρίων ευρώ που ανήκαν στους πελάτες της, με συνέπεια την προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας των εν λόγω πελατών.

129 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεσθεί προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως την οποία άσκησε δικαίωμα ιδιοκτησίας που δεν της ανήκει (πρβλ. απόφαση της 22ας Ιουνίου 2022, Anglo Austrian AAB και Belegging-Maatschappij «Far-East» κατά ΕΚΤ, T-797/19, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2022:389, σκέψη 285). Πράγματι, κατά τη νομολογία, η προσβολή ατομικού δικαιώματος μπορεί, κατ' αρχήν, να προβληθεί μόνον από το πρόσωπο του οποίου το δικαίωμα φέρεται ότι προσβλήθηκε και όχι από τρίτους (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2019, Zhejiang Jndia Pipeline Industry κατά Επιτροπής, T-228/17, EU:T:2019:619, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εν προκειμένω, όπως αναγνώρισε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι πελάτες της έχουν στη διάθεσή τους ένδικα βοηθήματα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ενώπιον των οποίων μπορούν, μεταξύ άλλων, να προβάλουν προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας τους που κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη.

130 Προσέτι, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η παρέκκλιση, η οποία προβλεπόταν στο άρθρο 2, παράγραφος 15, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6β, παράγραφος 5, του τροποποιηθέντος κανονισμού 269/2014, δεν παρείχε στους πελάτες της τη δυνατότητα αποδεσμεύσεως των κεφαλαίων ή των οικονομικών πόρων τους λόγω της αδράνειας των εθνικών αρχών ή των υπερβολικά περιοριστικών όρων που επέβαλαν οι εν λόγω αρχές, επισημαίνεται ότι, με το επιχείρημα αυτό, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί στην πραγματικότητα τη νομιμότητα της εν λόγω παρεκκλίσεως που θέσπισε το Συμβούλιο, αλλά τη νομιμότητα των μέτρων που έλαβαν οι εθνικές αρχές στο πλαίσιο της εφαρμογής της διατάξεως αυτής.

131 Υπενθυμίζεται ωστόσο ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ασκεί έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων που εκδίδουν οι εθνικές αρχές ή των αποφάσεων που εκδίδονται από τα εθνικά δικαστήρια (πρβλ. διατάξεις της 5ης Οκτωβρίου 1983, Χατζηδάκης Νήβας κατά Ταμείου Νομικών, Αθήνα, 142/83, EU:C:1983:267, σκέψη 4, και της 24ης Αυγούστου 2010, Grúas Abril Asistencia κατά Επιτροπής, T-386/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:331, σκέψη 28). Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, μόνον τα αρμόδια εθνικά δικαστήρια μπορούν να ελέγχουν το κύρος των εθνικών μέτρων εκτελέσεως των πράξεων της Ένωσης (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1996, Branco κατά Επιτροπής, T-271/94, EU:T:1996:103, σκέψη 53, και της 14ης Απριλίου 2016, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-200/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:216, σκέψη 268).

132 Περαιτέρω, υπενθυμίζεται ότι, σε περίπτωση κατά την οποία αποφαίνεται επί αιτήματος αποδεσμεύσεως δεσμευμένων κεφαλαίων, σύμφωνα με τις παρεκκλίσεις που προβλέπουν η τροποποιηθείσα απόφαση 2014/145 και ο τροποποιηθείς κανονισμός 269/2014, η αρμόδια εθνική αρχή εφαρμόζει το δίκαιο της Ένωσης. Επομένως, κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, οφείλει να τηρεί τον Χάρτη, σύμφωνα με το άρθρο του 51, παράγραφος 1 (πρβλ. αποφάσεις της 12ης Ιουνίου 2014, Peftiev, C-314/13, EU:C:2014:1645, σκέψη 24, και της 14ης Απριλίου 2016, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-200/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:216, σκέψη 266).

133 Επομένως, για τους πελάτες της προσφεύγουσας που δεν υπόκεινται σε κανένα περιοριστικό μέτρο και των οποίων τα κεφάλαια ή οι οικονομικοί πόροι δεσμεύονται λόγω των περιοριστικών μέτρων που ελήφθησαν εις βάρος της προσφεύγουσας, εναπόκειται στις εθνικές αρχές, στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως αποδεσμεύσεως των εν λόγω κεφαλαίων ή των εν λόγω οικονομικών πόρων, να βεβαιωθούν ότι η επέμβαση στο δικαίωμα ιδιοκτησίας των πελατών αυτών πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 52 του Χάρτη.

134 Κατά δεύτερον, επισημαίνεται ότι η επιχειρηματική ελευθερία της προσφεύγουσας, όπως και το δικαίωμα ιδιοκτησίας της σχετικά με τα ίδια κεφάλαια ή τους οικονομικούς πόρους που της ανήκουν και είναι κατατεθειμένοι σε χρηματοπιστωτικά ιδρύματα εγκατεστημένα στην Ένωση, περιορίζονται από τα περιοριστικά μέτρα που εφαρμόζονται στην περίπτωσή της. Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν πληρούνται οι προϋποθέσεις για να δικαιολογηθεί επέμβαση στα θεμελιώδη δικαιώματά της, οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 126 ανωτέρω.

135 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα προβλέπονται από τον νόμο, καθόσον θεσπίζονται με πράξεις που έχουν, μεταξύ άλλων, γενική ισχύ και διαθέτουν σαφή νομική βάση στο δίκαιο της Ένωσης, ήτοι, αντιστοίχως, στο άρθρο 29 ΣΕΕ και το άρθρο 215 ΣΛΕΕ.

136 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι τα ληφθέντα περιοριστικά μέτρα έχουν ως αποτέλεσμα τη συντηρητική δέσμευση των ιδίων κεφαλαίων ή των οικονομικών πόρων που ανήκουν στην προσφεύγουσα. Περαιτέρω, οι προσβαλλόμενες πράξεις εφαρμόζονται για έξι μήνες και τελούν υπό διαρκή επανεξέταση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 6 της αποφάσεως 2014/145. Εφόσον τα εν λόγω μέτρα είναι προσωρινά και αναστρέψιμα, πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν θίγουν το ουσιώδες περιεχόμενο της επιχειρηματικής ελευθερίας και του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε τεκμηριωμένη επιχειρηματολογία ικανή να κλονίσει το συμπέρασμα αυτό.

137 Τρίτον, τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα ανταποκρίνονται σε αναγνωριζόμενο από την Ένωση σκοπό γενικού συμφέροντος ικανό να δικαιολογήσει αρνητικές συνέπειες, ακόμη και σημαντικές, για ορισμένους επιχειρηματίες (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 150). Πράγματι, τα εν λόγω μέτρα αποσκοπούν στην άσκηση πιέσεων προς τις ρωσικές αρχές, ώστε να τερματίσουν τις ενέργειες και τις πολιτικές τους που αποσταθεροποιούν την Ουκρανία. Συναφώς, τον Φεβρουάριο του 2022, το Συμβούλιο επιδίωξε να αποδυναμώσει στρατηγικά τη ρωσική οικονομία, αφενός, απαγορεύοντας, μεταξύ άλλων, τη χρηματοδότηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας, της κυβέρνησής της και της Κεντρικής Τράπεζάς της και, αφετέρου, εφαρμόζοντας τέτοια μέτρα, μεταξύ άλλων, στους τομείς των οικονομικών, της άμυνας και της ενέργειας. Από την αιτιολογική σκέψη 11 της απόφασης 2022/329 προκύπτει, προσέτι, ότι το Συμβούλιο έκρινε ότι, λόγω της σοβαρότητας της καταστάσεως στην Ουκρανία, τα κριτήρια καταχωρίσεως θα έπρεπε να τροποποιηθούν. Ως εκ τούτου, φαίνεται ότι η Ένωση επιδιώκει να μειώσει τα έσοδα του ρωσικού κράτους και να ασκήσει πίεση στη Ρωσική Κυβέρνηση προκειμένου να μειώσει την ικανότητά της να χρηματοδοτεί δράσεις που υπονομεύουν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας και να τις τερματίσει με στόχο τη διατήρηση της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας σταθερότητας. Πρόκειται δε για σκοπό ο οποίος εμπίπτει σε εκείνους που επιδιώκονται στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας και μνημονεύονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και γ′, ΣΕΕ, όπως η διατήρηση της ειρήνης, η πρόληψη των συγκρούσεων και η ενίσχυση της διεθνούς ασφάλειας.

138 Τέταρτον, πρέπει να εξακριβωθεί αν ο περιορισμός της επιχειρηματικής ελευθερίας και του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας σε σχέση με τα ίδια κεφάλαια ή τους οικονομικούς πόρους που της ανήκουν είναι ανάλογος προς τον σκοπό που επιδιώκεται με τα περιοριστικά μέτρα.

139 Κατ' αρχάς, όσον αφορά τον πρόσφορο χαρακτήρα των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα, επισημαίνεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών γενικού συμφέροντος τόσο θεμελιωδών για τη διεθνή κοινότητα όσο η διατήρηση της ειρήνης και της διεθνούς ασφάλειας, τα μέτρα αυτά δεν μπορούν, αυτά καθεαυτά, να θεωρηθούν ως απρόσφορα (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 2020, Kalai κατά Συμβουλίου, T-178/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:580, σκέψη 171 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 3ης Φεβρουαρίου 2021, Boshab κατά Συμβουλίου, T-111/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:54, σκέψη 150 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα κακώς υποστηρίζει ότι τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν εις βάρος της είναι απρόσφορα ως μη επαρκώς συνδεόμενα με τον σκοπό που επιδιώκουν οι προσβαλλόμενες πράξεις, καθόσον κατεχωρίσθη στους επίμαχους καταλόγους για τον λόγο ότι ασκούσε τις δραστηριότητές της σε σημαντικό τομέα της ρωσικής οικονομίας. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι ο σκοπός των προσβαλλομένων πράξεων συνίσταται στη μείωση των εσόδων του ρωσικού κράτους και στην άσκηση πιέσεως στη Ρωσική Κυβέρνηση, προκειμένου να μειωθεί η ικανότητά της να χρηματοδοτεί τις δράσεις της που υπονομεύουν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας, η

προσέγγιση που συνίσταται στη στόχευση των οικονομικών φορέων οι οποίοι, όπως η προσφεύγουσα, παρέχουν υλική ή οικονομική στήριξη στην Ρωσική Κυβέρνηση ανταποκρίνεται, ως εκ τούτου, στον εν λόγω σκοπό και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να θεωρηθεί απρόσφορη υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 147).

140 Εν συνεχεία, όσον αφορά την αναγκαιότητα των περιοριστικών μέτρων, μολονότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι λιγότερο επαχθή εναλλακτικά μέτρα θα καθιστούσαν δυνατή την επίτευξη των επιδιωκόμενων σκοπών, επιβάλλεται εντούτοις η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κανένα εναλλακτικό μέτρο λιγότερο επαχθές και δεν αποδεικνύει ότι το Συμβούλιο μπορούσε να εξετάσει το ενδεχόμενο να λάβει λιγότερο επαχθή μέτρα πλην εξίσου πρόσφορα με τα προβλεπόμενα στις προσβαλλόμενες πράξεις. Όπως, όμως, επισημαίνει το Συμβούλιο, έχει κριθεί ότι εναλλακτικά και λιγότερο επαχθή μέτρα, όπως τυχόν σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως ή τυχόν υποχρέωση εκ των υστέρων δικαιολογήσεως της χρήσεως των καταβληθέντων κεφαλαίων, δεν καθιστούσαν δυνατή την εξίσου αποτελεσματική επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ιδίως λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας καταστρατηγήσεως των επιβληθέντων περιορισμών (αποφάσεις της 30ής Νοεμβρίου 2016, T-720/14, Rotenberg κατά Συμβουλίου, EU:T:2016:689, σκέψη 182, και της 1ης Ιουνίου 2022, Prigozhin κατά Συμβουλίου, T-723/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:317, σκέψη 136).

141 Τέλος, η στάθμιση των διακυβευόμενων συμφερόντων καταδεικνύει ότι τα μειονεκτήματα των περιοριστικών μέτρων για την προσφεύγουσα δεν είναι δυσανάλογα, δεδομένης της πρωταρχικής σημασίας που έχει η διατήρηση της ειρήνης και της διεθνούς ασφάλειας.

142 Συγκεκριμένα, όπως επισήμαναν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, τα αποτελέσματα των περιοριστικών μέτρων περιορίζονται στο έδαφος της Ένωσης, οπότε αφορούν μόνον ένα μέρος των ιδίων κεφαλαίων ή των οικονομικών πόρων που ανήκουν στην προσφεύγουσα και δεν την εμποδίζουν να ασκήσει τις δραστηριότητές της στη χώρα στην οποία είναι εγκατεστημένη ή σε άλλες τρίτες χώρες.

143 Διαπιστώνεται επίσης ότι, μολονότι είναι αληθές ότι τα περιοριστικά μέτρα εμποδίζουν την προσφεύγουσα να χρησιμοποιήσει τα κεφάλαια ή τους οικονομικούς πόρους που της ανήκουν, εντούτοις δεν της στερούν το δικαίωμα να εισπράττει, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 6, στοιχείο α′, της αποφάσεως 2014/145 και το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 269/2014, τους τόκους ή άλλα κέρδη των δεσμευμένων λογαριασμών της στους οποίους είναι κατατεθειμένα τα εν λόγω κεφάλαια και οι εν λόγω πόροι, υπό τον όρο ότι όλοι αυτοί οι τόκοι και τα λοιπά κέρδη είναι επίσης δεσμευμένα.

144 Προσέτι, οι προσβαλλόμενες πράξεις προβλέπουν παρεκκλίσεις που παρέχουν στις εθνικές αρχές τη δυνατότητα να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων. Συγκεκριμένα, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014 προβλέπει τη δυνατότητα να επιτραπεί η χρήση δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων για την κάλυψη βασικών αναγκών των καταχωρισμένων στους επίμαχους καταλόγους νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων, για την κάλυψη δαπανών που έχουν σχέση με την παροχή νομικών υπηρεσιών, για την πληρωμή τελών ή επιβαρύνσεων για υπηρεσίες που αφορούν τη συνήθη τήρηση ή φύλαξη δεσμευμένων κεφαλαίων ή πόρων, καθώς και για την κάλυψη έκτακτων εξόδων.

145 Προσέτι, το άρθρο 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145 και το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014 προβλέπουν τη δυνατότητα αποδεσμεύσεως ορισμένων δεσμευμένων ιδίων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων που ανήκουν στην προσφεύγουσα προκειμένου να της παρασχεθεί η δυνατότητα να προβεί σε πληρωμή που οφείλεται δυνάμει συμβάσεως ή συμφωνίας συναφθείσας πριν από την ημερομηνία καταχωρίσεώς της στους επίμαχους καταλόγους.

146 Επομένως, η επέμβαση στην επιχειρηματική ελευθερία και στο δικαίωμα ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας δεν μπορεί να θεωρηθεί δυσανάλογη.

147 Τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα δεν μπορούν να αναιρέσουν το συμπέρασμα αυτό.

148 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται, κατ' ουσίαν, από το ότι η προσβολή της επιχειρηματικής ελευθερίας της προσφεύγουσας καθίσταται ακόμη πιο σημαντική λόγω της προβαλλόμενης αδυναμίας της να εκπληρώσει τις συμβατικές υποχρεώσεις της έναντι των πελατών της για τον λόγο ότι δεν είχε τη δυνατότητα, βάσει των ως άνω παρεκκλίσεων, να επιστρέψει στους πελάτες της τους τίτλους τους που η ίδια κατείχε στους δεσμευμένους λογαριασμούς της, πρέπει να εξετασθούν διαδοχικά η παρέκκλιση που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014, καθώς και εκείνη που προβλεπόταν στο άρθρο 2, παράγραφος 19, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6β, παράγραφος 5, του τροποποιηθέντος κανονισμού 269/2014.

149 Αφενός, επισημαίνεται ότι, κατά την παρέκκλιση του άρθρου 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145, η οποία ίσχυε κατά τον χρόνο εκδόσεως των αρχικών πράξεων, η δέσμευση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων προσώπου, οντότητας ή φορέα δεν απαγορεύει στο εν λόγω πρόσωπο, οντότητα ή φορέα να προβαίνει σε πληρωμές ποσών οφειλόμενων δυνάμει συμβάσεως συναφθείσας πριν από την ημερομηνία καταχωρίσεως του εν λόγω προσώπου, οντότητας ή φορέα στον κατάλογο του παραρτήματος της αποφάσεως αυτής, εφόσον το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος έχει εξακριβώσει ότι τα ποσά δεν καταβάλλονται, άμεσα ή έμμεσα, σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή φορέα περιλαμβανόμενο στον εν λόγω κατάλογο.

150 Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014, οι εθνικές αρχές δύνανται να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων προσώπου, οντότητας ή οργανισμού, υπό την προϋπόθεση ότι, όπως προκύπτει από το στοιχείο α′ της διατάξεως αυτής, τα εν λόγω κεφάλαια ή οι εν λόγω οικονομικοί πόροι θα χρησιμοποιηθούν από το εν λόγω πρόσωπο, οντότητα ή φορέα και ότι, όπως προκύπτει από το στοιχείο β′ της ίδιας διατάξεως, η πληρωμή που πρέπει να πραγματοποιηθεί δεν γίνεται κατά παράβαση της προβλεπόμενης στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού απαγορεύσεως διαθέσεως, άμεσα ή έμμεσα, κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων σε καταχωρισμένα στους επίμαχους καταλόγους πρόσωπα, οντότητες ή φορείς ή σε πρόσωπα, οντότητες ή φορείς που συνδέονται με αυτά.

151 Επισημαίνεται ότι η έννοια των «κεφαλαίων» ορίζεται ευρέως στο άρθρο 1, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 269/2014, καθόσον αφορά «τα παντός είδους χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία και οικονομικά οφέλη». Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την έννοια των «οικονομικών πόρων», η οποία ορίζεται στο άρθρο 1, στοιχείο δ′, του ίδιου κανονισμού και καλύπτει «τα χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία κάθε είδους, υλικά ή άυλα, κινητά ή ακίνητα, που δεν είναι κεφάλαια αλλά μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την απόκτηση κεφαλαίων, αγαθών ή

υπηρεσιών». Εφόσον κεφάλαια ή οικονομικοί πόροι μπορούν να αποδεσμευθούν προκειμένου να παρασχεθεί σε πρόσωπο, οντότητα ή φορέα η δυνατότητα να προβεί σε «πληρωμή» δυνάμει συμβάσεως ή συμφωνίας συναφθείσας με τρίτο πριν από την καταχώριση στους επίμαχους καταλόγους, η έννοια της πληρωμής πρέπει κατ' ανάγκην να ερμηνεύεται ευρέως και να μην περιορίζεται μόνο στις πληρωμές υπό μορφή μεταβιβάσεως χρηματικού ποσού. Πράγματι, όπως επισήμανε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τυχόν συσταλτική ερμηνεία της εννοίας της «πληρωμής» θα ερχόταν σε αντίφαση με τη δυνατότητα αποδεσμεύσεως κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων, διασταλτικώς οριζομένων, προκειμένου να πραγματοποιηθεί μια πληρωμή.

152 Επομένως, κατά τον χρόνο εκδόσεως των αρχικών πράξεων, η παρέκκλιση που προβλεπόταν στο άρθρο 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014 παρείχε στις εθνικές αρχές τη δυνατότητα να εγκρίνουν την αποδέσμευση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας προκειμένου να της παρασχεθεί η δυνατότητα να προβεί σε πληρωμή υπό τη μορφή επιστροφής των τίτλων των πελατών της τους οποίους κατείχε στους δεσμευμένους λογαριασμούς της σε αποθετήρια τίτλων εγκατεστημένα εντός της Ένωσης.

153 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, στο πλαίσιο των πράξεων που πρέπει να πραγματοποιήσει η προσφεύγουσα προκειμένου να θέσει τους τίτλους που ανήκουν στους πελάτες της στη διάθεσή τους, κατ' εφαρμογήν της παρεκκλίσεως που μνημονεύθηκε στη σκέψη 152 ανωτέρω, το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 269/2014 δεν απαγορεύει την πληρωμή, από τους εν λόγω πελάτες, τελών ή επιβαρύνσεων στην προσφεύγουσα προκειμένου αυτή να πραγματοποιήσει τις εν λόγω πράξεις. Πράγματι, η δυνατότητα της προσφεύγουσας να λαμβάνει αμοιβή για υπηρεσία παρασχεθείσα στο πλαίσιο της εκτελέσεως συμβάσεως ή συμφωνίας η οποία συνήφθη πριν από την καταχώρισή της στους επίμαχους καταλόγους προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 269/2014, υπό τον όρο ότι οι πληρωμές αυτές στις οποίες προβαίνουν οι πελάτες δεσμεύονται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

154 Βεβαίως, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 269/2014 προβλέπει ότι η πληρωμή στην οποία πρέπει να προβεί η προσφεύγουσα δεν πρέπει να παραβιάζει το άρθρο 2, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, ήτοι την απαγόρευση της διαθέσεως, άμεσα ή έμμεσα, κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων σε πρόσωπα, οντότητες ή φορείς που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος Ι του κανονισμού αυτού ή της διαθέσεως σε πρόσωπα, οντότητες ή φορείς που συνδέονται με αυτά. Ωστόσο, η ανωτέρω απαγόρευση δεν αφορά τις πληρωμές που μπορούν να πραγματοποιηθούν από τους πελάτες της προσφεύγουσας στην τελευταία ως αντιπαροχή για την παρασχεθείσα υπηρεσία για την επιστροφή των τίτλων τους σε εκτέλεση συμβάσεως ή συμφωνίας συναφθείσας πριν από την καταχώρισή της στον εν λόγω κατάλογο. Σκοπός της είναι να απαγορευθεί στην προσφεύγουσα να προβεί σε πληρωμή, εν προκειμένω την επιστροφή τίτλου, σε πρόσωπο υποκείμενο στα περιοριστικά μέτρα. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145, υπό το πρίσμα της οποίας πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 269/2014 (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 141), η προϋπόθεση που προβλέπει η διάταξη αυτή του κανονισμού 269/2014 αφορά την υποχρέωση των εθνικών αρχών να βεβαιώνονται ότι η πληρωμή στην οποία προέβη η προσφεύγουσα δεν εισπράττεται, άμεσα ή έμμεσα, από πρόσωπο, οντότητα ή φορέα που έχει περιληφθεί στους επίμαχους καταλόγους.

155 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία που αντλείται από την αδράνεια των εθνικών αρχών κατόπιν των αιτημάτων της προσφεύγουσας να κάνει χρήση της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του

κανονισμού 269/2014, η επιχειρηματολογία αυτή δεν ευσταθεί. Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 131 ανωτέρω, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξετάζει τη νομιμότητα των πράξεων που εκδίδουν οι εθνικές αρχές στο πλαίσιο της εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης.

156 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι, πριν από την έκδοση των πράξεων περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023, με την έκδοση της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2022/1907 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 2022, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2014/145 (ΕΕ 2022, L 259 I, σ. 98), και του κανονισμού (ΕΕ) 2022/1905 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 2022, για την τροποποίηση του κανονισμού 269/2014 (ΕΕ 2022, L 259 I, σ. 76), προβλέφθηκε παρέκκλιση, αντιστοίχως, στο άρθρο 2, παράγραφος 19, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6β, παράγραφος 5, του τροποποιηθέντος κανονισμού 269/2014, προκειμένου να επιτραπεί η αποδέσμευση δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων που ανήκουν στην προσφεύγουσα ή η διάθεση προς αυτήν κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων για την παύση, το αργότερο έως τις 7 Ιανουαρίου 2023, των πράξεων, συμβάσεων ή άλλων συμφωνιών που έχουν συναφθεί με αυτήν ή στις οποίες αυτή συμμετέχει με άλλον τρόπο.

157 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο επισήμανε ότι η προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 156 παρέκκλιση θεσπίσθηκε χάριν υπερβάσεως των δυσχερειών που ανέκυψαν κατά την εφαρμογή της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014 όσον αφορά τις πράξεις που είχαν ως σκοπό να παράσχουν στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να επιστρέψει στους πελάτες της τους τίτλους που η ίδια κατείχε στους δεσμευμένους λογαριασμούς της σε αποθετήρια αξιών εγκατεστημένα εντός της Ένωσης.

158 Από το γράμμα της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 19, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6β, παράγραφος 5, του τροποποιηθέντος κανονισμού 269/2014 προκύπτει ότι η παρέκκλιση αυτή διευκρινίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι εθνικές αρχές μπορούν να επιτρέψουν την αποδέσμευση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας προκειμένου να μπορέσουν οι πελάτες της να λάβουν τους τίτλους τους που διατηρούνταν στους δεσμευμένους λογαριασμούς της προσφεύγουσας. Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα της παρεκκλίσεως αυτής, αλλά τη νομιμότητα των μέτρων που έλαβαν οι εθνικές αρχές στο πλαίσιο της εφαρμογής της. Όπως, όμως, υπομνήσθηκε στη σκέψη 131 ανωτέρω, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί της νομιμότητας των πράξεων που εκδίδουν οι εθνικές αρχές προς διασφάλιση της εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης.

159 Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι, με την έκδοση της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2023/1218 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2023, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145 (ΕΕ 2023, L 159 I, σ. 526), και του κανονισμού (ΕΕ) 2023/1215 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2023, για την τροποποίηση του κανονισμού 269/2014 (ΕΕ 2023, L 159 I, σ. 330), εισήχθη μια πρόσθετη παρέκκλιση, αντιστοίχως, στο άρθρο 2, παράγραφος 25, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145 και στο άρθρο 6β, παράγραφος 5α, του τροποποιηθέντος κανονισμού 269/2014. Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 25, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2014/145, οι εθνικές αρχές μπορούσαν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να επιτρέπουν τη μετατροπή, έως τις 24 Δεκεμβρίου 2023, από υπηκόους ή κατοίκους κράτους μέλους ή από οντότητα εγκατεστημένη στην Ένωση, πιστοποιητικού κατάθεσης αποθετηρίου με ρωσικό υποκείμενο τίτλο που κατέχεται

από την προσφεύγουσα, με σκοπό την πώληση του υποκείμενου τίτλου και τη διάθεση πόρων συνδεόμενων με την μετατροπή του πιστοποιητικού κατάθεσης αποθετηρίου και την πώληση του υποκείμενου τίτλου άμεσα ή έμμεσα στην προσφεύγουσα.

160 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, όσον αφορά τόσο τις αρχικές πράξεις όσο και τις πράξεις περί διατηρήσεως του Μαρτίου 2023 και του Σεπτεμβρίου 2023, η προσφεύγουσα αβασίμως προβάλλει ενδεχόμενη πρόσθετη προσβολή της επιχειρηματικής ελευθερίας της εκ του λόγου ότι οι παρεκκλίσεις που προέβλεπαν η απόφαση 2014/145 και ο κανονισμός 269/2014 δεν της παρείχαν τη δυνατότητα να επιστρέψει τους τίτλους των πελατών της, τους οποίους κατείχε στους δεσμευμένους λογαριασμούς της σε αποθετήρια εγκατεστημένα εντός της Ένωσης.

161 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι η εφαρμογή των περιοριστικών μέτρων που ελήφθησαν εις βάρος της είναι δυσανάλογη εκ του λόγου ότι δεν διέπραξε καμία παράβαση. Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι τα περιοριστικά μέτρα συνιστούν στοχευμένα προληπτικά μέτρα, τα οποία αποσκοπούν, μεταξύ άλλων, σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, ΣΕΕ, στη διατήρηση της ειρήνης, στην πρόληψη των συγκρούσεων και στην ενίσχυση της διεθνούς ασφάλειας. Προσέτι, οι διατάξεις της αποφάσεως 2014/145 δεν αποσκοπούν ούτε στον κολασμό ούτε στην παρεμπόδιση της επαναλήψεως οποιασδήποτε συμπεριφοράς. Τα μέτρα αυτά έχουν ως μοναδικό σκοπό τη διαφύλαξη των περιουσιακών στοιχείων που κατέχουν τα πρόσωπα, οι οντότητες και οι φορείς που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με τους σκοπούς που μνημονεύονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, ΣΕΕ (βλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2023, Belaeronavigatsia κατά Συμβουλίου, T-536/21, EU:T:2023:66, σκέψεις 34 και 35).

162 Τρίτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα θέλει να υποστηρίξει ότι, με την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο σφετερίσθηκε τις αρμοδιότητες της Ένωσης στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής, υπενθυμίζεται ότι, για την επίτευξη των σκοπών που μνημονεύονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, ΣΕΕ, το Συμβούλιο είναι αρμόδιο, βάσει των διατάξεων των Συνθηκών σχετικά με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας, ιδίως του άρθρου 29 ΣΕΕ και του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, να λαμβάνει περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή μη κρατικών οντοτήτων. Προσέτι, οι αρμοδιότητες της Ένωσης στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας και δυνάμει άλλων διατάξεων της Συνθήκης ΛΕΕ, όπως αυτές που εμπίπτουν στην κοινή εμπορική πολιτική, δεν αλληλοαποκλείονται, αλλά αλληλοσυμπληρώνονται, δεδομένου ότι έκαστη έχει το δικό της πεδίο εφαρμογής και αποσκοπεί στην επίτευξη διαφορετικών σκοπών (βλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 61). Εν προκειμένω, όμως, οι σκοποί που επιδιώκονται με τις προσβαλλόμενες πράξεις δεν αφορούν την κοινή εμπορική πολιτική, αλλά την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας. Επομένως, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο σφετερίσθηκε την αρμοδιότητα της Ένωσης στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής λαμβάνοντας περιοριστικά μέτρα εις βάρος της.

163 Ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

164 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

V. Επί των δικαστικών εξόδων

165 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά του.

166 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η NKO AO National Settlement Depository (NSD) φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Spielmann Brkan Gâlea

Tóth Kalėda

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Σεπτεμβρίου 2024.

(υπογραφές)